

Kőrösi Zoltán: Galambok

(tragikomédia)

A játszó személyek:

GALAMBOS PAPI - meghatározhatatlan korú öregember, aki folyton a hajdani hentesboltját siratja - Anci apja

GALAMBOS APCI – hatvan körüli férfi, aki azt gondolja magáról, hogy még tartja a formát valahogy, tudja, mi folyik körülötte

GALAMBOS ANCI - a felesége, elnyűtt, hatvanhoz közeledő asszony, aki néha sokkal fiatalabbnak is látszik, főként ha kell

GALAMBOS HUGI - a lányuk, valamivel húsz alatt, hasonlít Ancira, pedig ezt nagyon nem szeretné

GALAMBOS ÖCSI - Apci és Anci fia és reménysége, kicsivel húsz fölötti, nem hasonlít senkire, legalábbis ő ezt hiszi magáról

GALAMBOS ANNUS, azaz ARANYKA – talán ötven éves, de még nő, ha kell, nagyon is!

POSTÁS - amilyen csak egy vidéki magyar postás lehet, vagy még olyanabb

BALOG SZOMSZÉD – szomszéd, aki akkor lát és akkor szól, amikor arra nincsen semmi szükség

DOKTOR – doktor, aki a testek és lelkek orvosa is, viszont ellensége az idő

HORDÁR – hordár, aki keveset beszél, viszont sok terhet bír

SZÍNHELY: egy vidéki magyar városka századfordulón épült háza, földszinti, mára meglehetősen ócska, hajdan szebb napokat is látott lakás központi tere, ahonnan minden ajtó nyílik és ahová minden járat vezet.

I.

Lerobbant lakásbelsőt látunk, valamiféle hallt, vagy nappalit, ahonnan a lakás többi helyisége nyílik. A bútorok a nyolcvanas évek eleji kelet-európai dizájn jellegzetes termékei: szekrénysor, fotelek, dohányzóasztal stb. A szoba hangsúlyos helyén egy még feldíszítetlen karácsonyfa áll. Egyébként kifejezetten zsúfolt a lakás, az a fajta, ahol a tér inkább a bútorok közötti járatokból áll.

A háttérben hatalmas készülődés zajlik. A színpalak mögül bútortologatás hangja hallatszik, zajok, zörejek, aztán megjelenik csupa mézspötty ruhában (ócska melegítő) Apci egy meszesvödörrel és egy meszelővel, nagyot fújtatva lerakja az asztal mellé, maga is leül.

Bejön Anci is.

ANCI: Te csak ülsz? Itten?

APCI: Elfáradtam.

ANCI: És ha én is...? Ha én is? Akkor semmise?

APCI: Nem semmise. Akkor is minden. Tudod, hogy minden.

ANCI: Na persze. Tudom. Majd pont tőled. *(indulatosan "pakolni" kezd, látványosan tevékenykedik.)*

Bejön Papi, félig magában beszél

PAPI: Egy kicsit azér... *(meglátja őket)* Csak ... kicsi pihenő..., gondoltam belenézek, a tévébe, hogy mi van... Nem baj ugye, nem baj...*(meglepődve körülnéz)* Na de hol van most a tévé?

Bejön Öcsi is egy halom ruhával a kezében.

ÖCSI: Jaj, Anci, miért pont az én szobámba kell...

ANCI: Kisfiam, mondtam már...

APCI: *(gúnyosan)* Kisfiam, oda besüt a nap...

ÖCSI: Nem is süt a nap. Télen itt sose süt a nap.

ANCI: *(Apcihoz)* Mi van?!

APCI: *(kötelességtudóan)* De ha sütne, akkor oda sütne. Érted?

ÖCSI: *(lemondóan)* Értem. *(Öcsi menne be a másik ajtón, de elállja az útját Hugi)*

HUGI: Na ugye, be se férünk!

APCI: Eddig se fértél, édesem...

HUGI: *(Öcsihez)* Örülsz, te dög?

ANCI: Hugi!

HUGI: Nem kell már a fürdőszoba-kulcslyukon leskelődni, mi?

ÖCSI: Álmodsz, tyúkocska.

ANCI: *jelentőségteljesen odébb rakja a meszesvödröt* Apci!

APCI: Jaj, Ancikám, szép az már úgy is!

ANCI: Ezt most nekem mondod?!

APCI: Ezt?

ANCI: Apci!!!

ÖCSI: Csupa arany-fehér... *(vihog)*

APCI: Kuss.

HUGI: Valagamba fuss...

ÖCSI: Bírnád, mi?

HUGI: Onnét ki se juss...Barom.

ANCI: Öcsi!!!

ÖCSI: Mér, másoknak lehet?

ANCI: Micsodát? Mit lehet másoknak?

csend támad, csak a Papi dűnnyög közben a háttérben, olykor nem is érthetően, miközben ide-oda forog, keresi a tévét

PAPI: PAPI: Hova a fenébe tették... A tévét.... Le se ültem még, azt állhatok is fel. Még le se ültem. A kávétól. A francokat. *(kuncog)* Hogy attól. Amikor nem is iszom kávét. Naná. Még ha adna, akkor se innék. És akkor attól! *(nevet)*

ÖCSI: Na jó. *(félretolja a nővérét, és kiviszi a holmiját)*

PAPI: *(körülnéz, és mindeközben mondja)* Meg hogy bűdös van. Hogy én vagyok bűdös. Hogy én. Ezt mondják.

APCI: *(ül az asztalnál, Ancihoz)* Akkor hol vannak?

ANCI: Mikhol?

APCI: *(nyugodtan)* A többi levelek. Meg képeslapok. Amit a postás hozott. A táviratos.

HUGI: Miért, a postás hozott valamit? Itt volt? Nem is vettem észre.

PAPI: Amikor ezek nem is tudják, mi az a bűdös. Hát hogy! Megmondhatnám. A kibontott disznó a szögekkel. A gerendán. Az. Meg a belek. A mosásnál a vájdlingban. Na. Meg a csontok főzése. Az bűdös. *(vihog)* Ezek? *(vihog)* Semmit se tudnak. Semmit. *(a további beszéde érthetetlen motyogásba fordul)*

ANCI: Nincsenek többi.

APCI: Hol. Érted? Azt kérdezem hol.

ANCI: Hol?

APCI: Hol. Most. Hol.

ANCI: Na! Hirtelen de nagyon kérdezel! Na!

APCI: Nem azért. Te is tudod, hogy nem azért. Az engem már egyáltalán nem érdekel.

ANCI: Nem érdekli.

APCI: Nem. De igazán. Éppen hogy miattunk. Az Öcsiért, a Hugióért, a Papiért meg érted. Meg értem is.

ANCI: Értem... na ezt értem.

APCI: Elhiszed?

ANCI: *(sóhajt)* Na jó.

Anci előhúzza a köténytől egy szalaggal csinosan átkötött kis paksamétát: levelek, képeslapok.

ÖCSI *(visszajön, látja az asztalra tett csomagocskát)* Hú, apám!

APCI: Tessék? Nekem szóltál?

ÖCSI: Azt nem. A levelek. Sok.

ANCI: Te ne szólj bele, értem?

ÖCSI: Ne? Mibe ne?

HUGI: *(visszajön a szobába, a levelekre mutat)* Ez mi?

ANCI: Mi ez mi?

PAPI: *(oldalra néz, a levelekre, hangosan)* Posta.

APCI: *(a levelekre mutat)* Na de drága! Mégis... Mikor?! Mióta? Miért?!

ANCI: Kérdezgetünk?

APCI: Csak kicsit.

ANCI: Sokszor.

ÖCSI: *(odamegy, a széttúrja a csomagot, olvassa egy képeslapról.)* Mi-a-mi.

PAPI: Mi? Mi a mi?

HUGI: Majami, te barom.

ANCI: Egy ideje. Tíz éve. Vagy több. Meg még előtte is.

ÖCSI: *(egy másikat néz)* Loszándzselesz. *(diadalmasan)* Na ugye!

APCI: És te? Te azóta?

HUGI: Mit ő?

APCI: Te is...? Te is... leveleket is...írtál is?

ANCI: Én is. Néha.

ÖCSI: Ő is.

APCI: Néha?? Mi az, hogy néha?!

ANCI: Kéthavonta. Havonta. Néha.

APCI: Néha. *(elképedve)* Éppen te? Éppen neki? Titokban?

ANCI: Hát... *(tétován körbemutat)* először csak a Hugi... aztán meg már az Öcsi... és közben az egész, ahogy jött... minden...

APCI: Minden? De miért?

ANCI: Rólunk. Hogy jó.

APCI: Jó. Jó?! Minden?! Titokban... Azt írtad titokban, hogy jó. Oda? Neki? És én meg....

ANCI: Ez fáj, mi? Hogy te meg nem is...

APCI: Nem fáj. Csak nem értem.

Öcsi: Na ezzel nem vagy egyedül.

ANCI: Például az iskola is. Meg a Cérna. Amíg az volt. Meg a család. A leginkább azt. Hogy a család.

ÖCSI: *(Hugihoz)* Te érted mi van most?

HUGI: Engem hagyjál. Arról volt szó, hogy feldíszítjük a karácsonyfát.

APCI: Tíz év. Tíz éve írod?

ANCI: Tíz... Vagyis... lehet, hogy több. Könnyen lehet.

ÖCSI: *(belenéz a paksamétába, olvassa)* Csókol: Aranyka. Hát itt van! Aranyka!
Mint a táviratban!

HUGI: Mit gondoltál, Brúszvilisz?

ANCI: Először csak ő írt, az Aranyka, hogy ő hogyan. Hogy vele mi van. A sok pénzt, amit keresett. Azt.. hát azt ugye tudod... Meg leírta, hogy mit csinált... odaát. A... munkáját. Aztán meg a bérházát... amiye van... Én meg, hogy mi jól vagyunk. Hogy mennyire jól vagyunk... ö... Nehogy azt higgye már....Nagyon jól.

HUGI: Micsoda bérház? Jól? Mi jól?!

ANCI: *(most már eldöntötte, hogy elmondja)* Hallgassatok már! Írt nekem, mert.... Mert valami akart. Kérdezni. Azt akart. Én meg azt válaszoltam, hogy nagyon jól. Vagyis hogy mi nagyon jól vagyunk. Világos?

ÖCSI: Mint a néger fenekén a ...

APCI: Csend!

ANCI: És megírtam neki, hogy te, Apci, te az iskolában olyan jól, hogy már igazgató lettél... Az Öcsi meg csodálatosan.... Mert mérnöknek... mert szorgalmasan tanul... A Hugi meg a szemüncfénye... és különben menedzser...

ÖCSI: Mérnöknek? Én?

HUGI: Kacc-kacc.

ÖCSI: *(ránéz)* Menedzser! Top!

HUGI: Barom.

APCI: Ezt?! Te?! Neki?!

ANCI: A Papi meg igaz, hogy nyugdíjba ment, de szaktanácsadó... Kiemelt... A vágóhidnál...

PAPI *(talán valamit meghallhatott)* A vágóhid akkor még nem is volt... egyenesen hozzánk hozták az állatokat... *(szinte félálomban, láthatólag folytatva valamit)* ... Apa kint állt a kapuban, onnan nézte őket... Éppen ott, ahol én is álltam, amikor

megjöttek a rendőrök... Kiabáltak, hogy meg ne lássanak még a templomtéren se....

ÖCSI: Persze, persze Papci! Meg a kolbászok és a debrecenik is... Az most jön...

PAPI: És ami ott lógott a füstön, a kolbászok és a debrecenik, azokat is elvették...

Elvettek mindent... Felgyújtották... Petróval... Azt mondták, hogy nem is akarnak többet ott engem – hogy minket... mehetek apa mellé, ha akarok... *(a vége már motyogásba fullad)* Ki kell menni...

APCI: Maradjon itt.

PAPI: Há?

APCI: Üljön le, ne forgolódjon össze-vissza. Mint a szaró galamb...

PAPI: *(felemeli és leejti a karjait)* Milyen galamb?

APCI: *legyint* Nem fontos. *Anci*hoz És holnap érkezik. Ez lett belőle. Az irogatásodból. Ez lett.

HUGI: Mi lett?

PAPI: Nem lett, hanem van.

ANCI: Na, te csak ne tegyél úgy, mintha olyan baromira el lennél keseredve!

ÖCSI: Elárulnátok már végre, hogy mi van?

APCI: Keseredve? Hát meg vagy bolondulva teljesen?

ANCI: Aranyka... Aranyka az egy... néni.... Aranyka néni... az neked, az nektek a... nagynéni. Bizonyos értelemben.

HUGI: Bizonyos értelemben?

PAPI: Bizonyos értelemben.

ÖCSI: Óriási.

HUGI: Egy nagynéni.

ÖCSI: Amerikából?

ANCI: És... és itt lakott ő is. Régebben.

HUGI: Itt? *(körülnéz)* Hol?

ANCI: A városban. Ahol a Papi, Apátok meg én. Amíg el nem ment.

HUGI: El? Amerikába?

Anci bólogat.

HUGI: De mér?

APCI: Hosszú.

PAPI: Nagyon hosszú...

ANCI: Naná, hogy az!

ÖCSI: Jaj, Anci, mondjál már valamit!

ANCI: Mondja el az apád, ha már annyira el van keseredve! Vagy a nagyapád....

Ha már annyi mindent tud....

PAPI: Most mér pont én? Most mér pont nekem mondod?

ANCI: Tudja azt maga nagyon jól....

APCI: De hát Ancikám... te is tudod, hogy nem elkeseredve... hanem csak hogy mi lesz

PAPI: Csak. Csak-csak.

HUGI: Mi lesz?

APCI: *(Ancihoz)* Hiszen itt ez az egész.. a lakás is... meg a bútorok... hogy akkor most hogyan...

ÖCSI: Ne legyetek már ennyire beszarva egy vendég miatt! Egy ilyen... Aranyka miatt!

ANCI: Hát.. . nem is Aranyka volt.. hanem Annus.

HUGI: Annus?!

PAPI: Annus-ka.

ANCI: És szép volt... nagyon szép.... csak...

ÖCSI: Csak?

ANCI: Csak nem...nem olyan volt, mint mi....

HUGI: Mint mi?

ANCI: Nem ti. Mint mi.

ÖCSI: Aha.

APCI: Csak más volt.

PAPI: Csak-csak.

ANCI: Csend legyen! Olyan volt... hogy... Szerette a pénzt. A sok pénzt. A

Cérnagyárat meg nem.

HUGI: Hát ami azt illeti, ettől még nem értem, hogy miért volt más...

ANCI: Nem csak ettől. Kellett a pénz. Neki. Sok pénz. Ugye, Apci?

APCI: Igenis!

HUGI: Puff neki.

PAPI: A pénz?

ANCI: Igen, a pénz!

PAPI: Elment innen... a városból... Először csak nyáron Siófokra ment.

Dolgozni. Aztán már Pestre is.

HUGI: Pestre!

APCI: Dolgozni.

HUGI: Szegény.

APCI: Mindig aranyszínű bugyija volt. Nájlon. Azért lett Aranyka...

ÖCSI: *(izgatottan)* Aranyszínű?!

ANCI: Na!!! Na!!!

PAPI: Pisilni kell...

ANCI: Aztán meg már nem is jött vissza. Na persze. Nem jött. Mert eleinte még úgy volt, aztán meg már...

APCI: *(szinte álmodozva mondja)* Folyton éjszakáztak. Pénz, meg a város... Nem is tudtuk már, hogy mi van vele. Hogy mit akar.

PAPI: Ezt kik mondták?

ANCI: Senki. Valaki. Maga meg mi a fenéért kérdezősködik?!

HUGI: Kiszökött Amerikába? Az Aranyka?

ANCI: De ezt csak sokára írta meg. Évek múlva. Addig csak hallgatott...

ÖCSI: Elment csak úgy, szó nélkül?

APCI: Szó nélkül... Így is lehet mondani...

ANCI: *(nyomatékosan)* Csak így lehet mondani. Évek múlva írt egy levelet.... hogy most már ott is... dolgozik.

HUGI: Dolgozik...?

ANCI: Hogy sok pénzt keres... és majd egyszer vesz egy házat....

APCI: Anci!

ANCI: Nyugalom! Hogy majd vesz egy házat, amiben bérlők lesznek, és akkor csak abból él... beszedi a díjat és dől a pénz...

ÖCSI: Nem is rossz!

HUGI: Dől a pénz...

ANCI: Én meg először nem is válaszoltam...

APCI: Először...

ANCI: Csak az, hogy aztán sajnáltam... hogy ott ... egyedül...

PAPI *(most érti meg)* Te írtál neki?

APCI: Jó reggelt, Papi! Felébredtünk?

PAPI: Te írtál? Neki? Titokban? Te?

ÖCSI: Hogy menedzser. Meg igazgató. Meg mérnök. Ja, meg szaktanácsadó.

PAPI: Titokban? Hogy mi nem is tudtuk....?

ANCI: Jaj, maradjon már! Most már úgyis mindegy. *(Öcsihez)* Azt csak később, amikor már telt az idő. Eleinte semmit. Szinte semmit. Bölcsőde, óvoda, iskola.

Meg a boldogság. Azt igen.

APCI: Micsoda?

ANCI: A boldogságot. Azt, hogy jó.

HUGI: *(értetlenül)* Mi a jó?

ANCI: Hogy milyen jó a szeretet, meg az egyetértés. Nekünk. Itthon. Hogy család. Hogy az Öcsi után te is születél... Két gyerek, meg még a Papi is. Hogy élünk boldogan... A hétköznapiak. Mint... mint ez a karácsony is...

APCI: Hogy jó?

ANCI: Ez a boldogság.

HUGI: A hétköznapiak?

APCI: És ő?

ANCI: Örült. És ő is írt mindenfélét...

PAPI: Képzelem...

ANCI: Aztán meg azt válaszolta, hogy... hogy.... egyszer majd ő is ezt szeretné...

APCI: A boldogságot?

ANCI: Igen. Meg hogy ezt a minden napot. És a szeretet. Ami van. Benne a hétköznapiakban...

APCI: A gyerekeket?

ANCI: Nyugi.

HUGI: Óriási.

PAPI: Csak-csak.

ÖCSI: És ő... ő még most is...?

ANCI: Mit most is?

ÖCSI: Most is olyan... hogy ... Dolgozik?

ANCI: Ugyan! Mondtam, hogy háza van.

ÖCSI: Háza. Naná.

ANCI: Háza. Ahol laknak. Mások. Meg dolgoznak. Mások. Bérlők... Ő csak a pénzt...

PAPI: Csak. A pénzt. Az Aranyka. A pénzt. Csak.

HUGI: És meddig?

ANCI: Mi meddig?

HUGI: Meddig lesz itt?

ANCI: Nem tudom. Néhány nap. Kicsi idő. Egy-két nap. Azt írta, hogy beteg. És hogy sétálni akar az utcákon. Megnézni. Még egyszer. Emlékek. Az illatokat is, meg az arcokat is, meg a köveket, mindent. A házakat és a fákat. A patikát. A havat. Meg a Klein-féle vendéglőt is.

ÖCSI: Nincs is olyan, hogy Klein-féle vendéglő.

ANCI: De volt.

PAPI: Volt a mi üzletünk is... Álltam apa mellett a pultnál, és nekem is volt fehér kötényem... Meg volt hátul a vágáshoz a szín, ahol...

HUGI: Megnézni? Ezt akarja?

ANCI: Igen.

ÖCSI: De mit? Mi a szart lehet itt nézni?

Anci tétován körbemutat

APCI: Meg minket is?

ANCI: Igen. Meg minket is.

HUGI: Engem, például?

ANCI: Például.

ÖCSI: Meg engem?

APCI: És mi lesz a pénzzel? Arra nem gondoltál?

ÖCSI: Milyen pénzzel?

APCI: Semmilyennel. Meg a bútorokkal...

HUGI: Milyen bútorokkal?

APCI: Semmilyennel. Meg a gyerek...

ANCI: Fogd már be a szád! Kérdezgetni azt én is tudok!

APCI: De hiszen én csak azért...

ANCI: Azért ne! Jó? Azért ne!

PAPI: Hiszen te írtad azokat a leveleket...

HUGI: Hát ez kurva jó! Ezért kell nekem egy szobába zsúfolódnom? Ezzel?

ANCI: Szebben is beszélhetnél...

HUGI: Mert?

ANCI: Mert attól még mi egy rendes család vagyunk ...

ÖCSI: Attól? Mitől?

némán néznek valahányan egymásra

ANCI: Majd úgy teszünk, mint aki elfelejtette, hogy mi volt. Vagyis hogy mi van.

Aranykával. *(Hugihoz és Öcsihez)* Ti meg nem is hallottatok semmit, értettem?

HUGI: Semmit se értettem.

ÖCSI: Értettem a semmit.

PAPI: Mit értettél?

Csend, Anci legyint. Elrakja a leveleket.

ANCI: Na? Akkor?

APCI: Még te na?! Még te na-zol?!

ANCI: A meszelés. Ha már úgyis. Akkor folytatni kell. Meg a fa is. A díszek, meg az angyalhaj. Hiszen még seholy vagyunk.

ÖCSI: Jaj, Anci, szép az a szoba már így is. Éppen eléggé szép. Nem kell azt elsietni.

ANCI: Öcsi!!!

APCI: *(Ancihoz, álmodozva)* Emlékszel, én hogy siettem reggelente?

ANCI: *(nevet)* A nyakkendődet mindig a fejedet át húztad fel, mert csak meglazítottad...

APCI: A nyakkendődet?

ANCI: Igen. És már az utcán szaladtál, amikor elővetted a zsebedből, és a nyakadba raktad, meg összehúztad...

APCI: Milyen nyakkendődet?

HUGI: *(Öcsihez)* Tudod te, Amerikában milyen fehérek a falak?

ÖCSI: Nammilyen? Mert te tudod, mi?

HUGI: Olyat te még álmodni se. Olyat te még álmodba se tudsz álmodni se.

(kifelé indul) Na, megyek, legalább én pakoljak...mielőtt betelepszél oda...

APCI: Na, jól van, gyerünk Öcsi!

ÖCSI: Apci! Ezt éppen te?

APCI: Ha már úgyis. Akkor legyen szép.

PAPI: Az Aranyka... Az szép volt... Az olyan szép... hajjajajaj!

HUGI *(kintről kiabálva)* Anci!

ANCI: De így is sokszor nem értél be a csengetésre...

HUGI: Anci!!!

APCI: Sokszor?

ANCI: Igen?

HUGI: Olvastad, hogy a Gere az buddhista?

APCI: Nem is igaz, én sose késtem el...

ANCI: *(visszakiabál)* Melyik az a Gere? *(Apcihoz)* Néha azért igen.

APCI *(sértődötten)* Harminc évig egyszer se.

HUGI: A Richard. Az az ősz hajú. Amelyik neked is annyira tetszik. Tudod...

APCI: Nem is volt nekem nyakkendőm. Sose. *(felélénkül)* És arra emlékszel, amikor még hazajártunk az aratásra?

HUGI: Itt van, most olvastam...

APCI: Aktatáskában vittem le a húst a vonaton....

ANCI: Hogy-hogy buddhista?

HUGI: Hát csak úgy. Tibet meg minden. Meg hogy mindenkit szeret.

APCI: Zsírpapírban, hogy át ne ázzon. Kinn, a peronon...

ANCI: Fújta a szél a hajamat....

APCI: Innen, a városból a húst! Mert persze ha a nagyapád eladja azt a rohadt hentesboltot... Időben...

ANCI: Ha. Ha-ha-ha.

APCI: Igen. Ha.

ANCI: *(dühvel)* Akkor én nem mentem volna a rohadt robotra a Cérnába, és akkor nem itt laknánk ebben a rohadt kis városban.

APCI: Nem is rohadt. És nem is kicsi. Csak város. Egyszerűen csak város. Egy kedves magyar város. Magyarországon van és egy kedves magyar város. Slussz.

HUGI: A Madonna meg még akar gyereket...

ANCI: Még?!

APCI: Én meg nem rohantam volna reggelente a szakmukiba...

ANCI: Két gyerek, az jó. Nekünk is kettő van. Kettő. Két gyerek. *(Apcihoz)* Ne mond azt, hogy szakmuki. Mond azt hogy iskola.

váratlan és éles csengetés hallatszik, kétszer egymás után - mind összerezzennek

APCI: A franc lehet az? Ilyenkor.

HUGI *(visszajött a csengetésre)* : Kétszer csengetett, nem? Akkor ez a postás.

ANCI: A postás? Ilyenkor? Az már nem lehet.

APCI: Aha! A nagy titoknok!

ANCI: Micsoda?

Mért, nem vele szövetkeztél össze?

PAPI: *(értetlenül)* Össze? A Postással?

ANCI: Menjen ki, Papi! Úgyis csak itt ácsorog. Semmi haszna se.

PAPI: Csonton csüngő mócsing sincsen.

HUGI: Valami baj van, Papi?

ANCI: Néha segíthetne maga is.

PAPI: Segítség! Segítség!

APCI: Na, nyisson ajtót, rendben? *(odalép a Papihoz és megrázza a vállát)* Papi!

Menjen ki!

PAPI: Nem is kell! Most éppen.

HUGI: Nem baj.

PAPI: *(kászálódik)* Jól van, jól van, megyek.

ANCI: És nyissa ki az ajtót is!

PAPI: Melyik ajtót?

APCI: A bejáratit.

ANCI: A kijáratit.

PAPCI: Minek?

HUGI és ÖCSI: Mert csengettek.

PAPI: Csengettek?

APCI: Igen.

PAPI: Nem is hallottam. *(visszafordul az ajtóból)* Hányszor?

ÖCSI: *az ujjaival mutatja, hogy kétszer*

PAPI: Hát akkor az a Postás! Jött a pénz!

HUGI: Nem jött, hanem hozták.

ANCI: Biztosan. Azért nyissa ki.

újra két éles csengetés

PAPI: Hú de sürgős. Na jó. *(kimegy)*

csend, feszült várakozás

hirtelen megjelenik egy hatalmas koffer, egy ide-oda dülöngelő ember hátán,

majd a koffer takarásából előbukkan Aranyka.

ARANYKA *(kitárt karral a szoba közepén)* Édeseim!!!!

döbbent mozdulatlanság

ARANYKA *(parancsoló mozdulattal mutat)* Tegye csak le oda, fiam! Vigyázzon a fára! Úgy! Aztán mehet is!

A hordár támoltyogva indul kifelé.

ARANYKA *(utána szól)* Várjon csak! *(Nagy aranyszínű retikül lóg a vállán, abba nyúl bele)* Na, fiam, ez a magáé! Dollár!

HORDÁR: Köszönöm, nagyságos asszony, köszönöm! *(hajlongva kimegy, de visszafordul)* Boldog ünnepeket! Boldog ünnepeket, sok boldogságot mindenkinek!

ARANYKA: Jól van, csak menjen már! *(körülnéz)* Na! Hogy milyen kicsi lett erre felé minden! Nem is hinné az ember! Vagy a házak mentek össze, vagy én

nőttem meg... *(megrázza a fejét, majd a még most is döbbenetben álló családra néz)*

Hát puszi nincs?!?! Tündérem!!! Ölelés?!

A család minden tagja Aranykához rohan. Egymást lökdösve próbálják megölelni, de közben egyikük se ér hozzá.

ANCI: Drágám!!! Mi téged... mi csak holnapra.... ahogy a távirat...

APCI: Aranyka!!!

PAPI: Annus!

ÖCSI: Néni?! Néni?! EZ?!?

HUGI: Csókolom!

ARANYKA: Na, csak lassan, lassan édeseim! Hú, de fáradt vagyok. Rég nem gyalogoltam ám ennyit! Azt mondta a taxis, hogy ide nem lehet már feljönni... A lábaim...*(kinyújtja a lábait, rajta drága, aranydíszítéses cipő, kedvtelve nézegeti)*

Hát igen, a lábaim...

ANCI: Ül le, drága Aranyka! Ö... ide! Vagy nem is... ide! Papi, segítsen már!
(felpattann és a székeket rendezgeti, végül a szoba közepére helyeznek el egy széket, ami innentől teljesen úgy viselkedik, mintha Aranyka valami trónuson ülne egy terem közepén)

ARANYKA: Ugyan, édesem, hagyjad.... *(leül)* Ez a város....!

HUGI: Ez bizony.

ARANYKA: Ti meg... *(végignéz Apcin)* mintha egy kicsit eljárt volna az idő...

APCI: Hát... Aranyka... tudod, hogy van ez...

ARANYKA: Nem tudom. Meg olyan... pöttyösek is vagytok...

ÖCSI: Hoppá, a meszelés!

ARANYKA: Na mindegy. Nem volt könnyű... felkaptatni a dombra... nem mondom... szép, hogy itt fent laktok a város tetején...

ANCI: Szép.

ARANYKA: Teljesen, mint a galambok a.... hol is?

HUGI: A dúcban. A galambdúcban.

ARANYKA: Igen. Nem jutott eszembe. Jaj, drágáim! Micsoda jól néztek ki! Te vagy a Hugi, ugye, kicsikém?

HUGI: Hát... azt hiszem...

ARANYKA: És te... te vagy a...*(elakad a hangja)*

ANCI: Ő az Öcsi. A fiúnk.

ÖCSI: Ugyebár.

ARANYKA: *(elmúlik a zavara)* Azt mondja, ugyebár! Nézzék meg! Kész férfiember!!! Lányok is, ugye...?? *(kétértelműen nevet)*

hirtelen erős harangszó hallatszik

ARANYKA: Ejnye, már dél volna?

PAPI: Aligha.

APCI: Harangoznak.

ÖCSI: *(zavartan)* Én... nem is tudom... tetszik tudni... Hogy eljárt az idő... Úgy értem, velünk...

HUGI: Harangoznak.

ÖCSI: Nem mondom...

ANCI: Pihenjél csak, Aranykám... Micsoda öröm!

ARANYKA: Hanem te, drágám, te semmit nem változtál...!

ANCI: Ugyan, Aranyka... TE nem változtál semmit! Te nem.

APCI: De nem ám!

ARANYKA: Gondolod, drágám? (*érdeklődve, enyhén kurvásan végignézi magát*)

Hát nem is tudom... Édeseim, én csak azt szeretném, ha nem zavarnálak benneteket.

ANCI: Ugyan, drágám! Te nem is tudsz zavarni! Nem is tudsz!

ARANYKA: De, de! Úgy értem, éljetez ugyanúgy, mintha itt se lennék! Milyen szép ez a lakás... És szép a karácsonyfátok is... olyan természetes... egyáltalán, ahogy így nézem, itt minden olyan természetes...

ÖCSI: Az mit jelent?

HUGI: Azt hogy szar.

ARANYKA: Tudom, a Jóska bácsi például szereti nézni a tévét....

ANCI: Kicsoda? Ja, a Papi? Hát persze! Szerette. Csak elromlott....

HUGI: A Papi?

ANCI: A tévé.

PAPI: Ei?

ANCI: Igen.

APCI: Majd megjavíttatjuk. Holnap. Vagy holnapután. Majd-majd.

PAPI: Igen.

ARANYKA: Ó, ha tudnátok, hogy én most milyen boldog vagyok.... Végre itthon... Nekem már az is elég, hogy itt lehetek.... Egy boldog ünnep...

ÖCSI: Olyan jó itt?

HUGI: Olyan rossz ott?

ARANYKA: (*legyint*) Áhhhh!

ÖCSI: De hiszen az... Amerika! Nem?

ARANYKA: Kicsikéim, az a nyüzsgés.. az a sok ember... a sok idegen... amikor már az is elég, hogy a világ egy része mindig az ember háta mögött van... A szeretet az egyetlen, ami számít.

APCI: *(értetlenül)* Parancsolsz?

ARANYKA: A szeretet és az összetartozás. Gyertek közelebb. Na, még, még közelebb! Nem harap a néni! *(nevet)* Úgy megölelnék benneteket!!! Egyszer egy ember, akit nagyon szerettem, azt mondta nekem, hogy a világon minden apró részekből áll. Értitek ezt? hogy a szék láthatatlanul apró székekből van. Az asztal meg pici apró asztalokból. És mondjuk ez, a kezemben a csont az apró csontokból. És azok a csontok megint csak felfoghatatlanul apró csontocskákból, így tovább, a végtelenségig.

Értitek?

ÖCSI: Hát most valahogy nem igazán....

ARANYKA: És én azt mondom, hogy ez van az emberben is.... az összetartozás... a zsigerek, a vér... a hús...

PAPI: Hús? Tudom, mit mondasz!

ARANYKA: Ugye...

PAPI: A húsról....

APCI: Papi, ez most más!

ANCI A húsról jut eszembe.... reggeli! Hiszen te, drágám, biztosan éhes lehetsz... Hugi, gyere segíts behozni a tányérokat! Istenem, nem is tudom hol áll a fejem... mi csak holnapra vártunk... ezt a meglepetést!

ÖCSI: Reggeli? Hiszen az előbb harangoztak delet!

ANCI: Várjál csak! Öcsi, gyere ki te is! Reggelizni mindig kell. Meg Apci, gyere ki te is!

HUGI: Na de Anci! Négyen menjünk ki egy reggeliért?

ANCI: Négyen? Igen, mind a négyen! Vagy nem is. Maradjunk itt mindannyian.

Olyan nincs, hogy az ember üres gyomorral menjen neki a napnak.

HUGI: Jól vagy, Anci? Olyan zavartan beszélsz!

ANCI: Aki nem jön ki az ittmarad...

ARANYKA: Menjetek, csak édesem, ne nyugtalankodj, nyugodtan mehettek...

ANCI: Igen, Aranykám, már megyünk...

(Hugival együtt kimennek.)

ARANYKA: Na ugye.. ez a család. Ezt mondtam. Az összetartozás.

APCI: Igen.

pillanatnyi csend

ARANYKA: Mondjátok, nem zavar ez a bőrönd itt elől?

APCI: Ugyan, Aranyka, megmondanánk! És ntudod... semmi se zavarhat, ami hozzád tartozik... istenem.. ennyi év után...

ARANYKA: *(szárazon)* Csak mert, ha lehetne, szeretném, ha szem előtt lenne...

Jó? Már úgy megszoktam...

PAPI: Annuskám, itt minden úgy lesz, ahogyan te akarod...

ARANYKA: *(felnevet)* Minden? Ahogyan én akarom?

ANCI: *(visszajön néhány tányérral és egy csészével)* Drágám, micsoda szép nagy bőrönd.. Akár meg is teríthetnénk rajta.. *(nevet)*

ARANYKA: Mondd meg, ha zavar, édesem, mert akkor... Talán toljátok oda a fa alá, jó? *(Öcsi és Apci serényen odébb tuszkolják egy kicsit a bőröndöt)* Édesem, ott nem zavar?

ANCI: Ugyan, dehogy! Olyan... bőröndös. A legjobb helyen van ott. Édesem, hoztam neked egy pohár finom teát addig is... *(Aranyka kezébe adja)* Igyál,

drágám, biztosan jól esik... *(közben szétrakja az asztalon a tányérokat, de figyel, hogy Aranyka iszik-e)*

ARANYKA: *(körülnéz)* Szépen éltek.

APCI: Ó, hát hiszen tudod!

ANCI *(közbevág)* És te..., hogy micsoda szép ez a táska... meg a cipőd... meg a ruhád... Aranyka, ugye te boldog vagy... boldog voltál ... odakint? Ugye finom a tea?

ARANYKA: Boldogság? Hah! *(nevet)* Drágám, a boldogság természete épp olyan sokféle és kiszámíthatatlan, mint a férfiaké.. Éppoly kiszámíthatatlan, mint a boldogtalanságé...

ÖCSI: Kicsit furcsán beszélsz... Mint egy... olyan vagy, mint egy színész.

ARANYKA: Mindenki olyan. Mindenki olyan, mint egy színész, nem gondolod?

APCI: Öcsi! Ne szemtelenkedj. Máris.

ÖCSI: Nem bántásból...

ARANYKA: Tudom én azt. Kicsit fáradt vagyok. Talán az idő miatt.... Tudjátok, hogy eltolódik.

PAPI: Halljátok? Megint harangoznak!

APCI: Én nem hallok semmit.

ÖCSI: Én sem.

PAPI: Biztosan? Mert én hallom.

APCI: Mérget is vehetsz rá. A patikában.

Hugi is visszajön a konyhából.

ANCI: *(erőltetett vidámsággal)* Mindjárt itt a reggeli!

ARANYKA: Ah, egy családi reggeli!

ANCI: Ó, így megy ez... együtt a család... nálunk az evés az egy szentség... A család a másik szentség... Csak az a baj drágaságom, hogy utána mindjárt indulnunk kell.

HUGI: Hová?!

ANCI: Ugyan Hugi! Nekem be kell nézнем a gyárba... Apádnak az iskolába... Még át is kell öltöznie... Az öcsédnek az irodába... az irodájába... A Papinak a vágóhídra... Mindenkinek dolga van.... Mindenkinek el kell mennie... Még így az ünnepek előtt... Tudod, ugye?

HUGI: Hát... Tudom.

PAPI: Mindenkinek?

ANCI: Mindenkinek.

ARANYKA: Annyira szerettem a leveleidet, drágám! Haj, a régi emlékek! Meg a sok-sok öröm! Amit írtál. Rólatok.

APCI: Ö... mi is a te leveleidet, Aranyka. Meg mindent, amit... ö... küldtél.

ARANYKA: Mi az, hogy szerettem? Most is szeretem. Mindegyiket. Együtt és külön-külön!

ANCI: Hát... mert a család... tudod... Istenem! De mi lesz veled, drágám, ha mi a munkában...?

ARANYKA: Ó, miattam ne aggódj, édesem! Majd én itt üldögélek és pihengetek...

APCI: *(Ancira néz)* Egész nap?

ANCI: Amíg tart a munka.

ARANYKA: Miért is ne? Rám fér a pihenés.

ÖCSI: A sok fáradtság után...

ANCI: Öcsi!

ARANYKA: *(hosszan nézi Öcsit)* Ahogy mondja, fiatalember. A sok fáradtság után...

ÖCSI: Bocsánat.

HUGI: Nem tehet róla. Bunkó. Szegény.

ANCI: Hugi!

ARANYKA: Ugyan. Dolgozni nem szégyen. Egyáltalán nem szégyen. Ugye? De hát ezt ti jobban is tudjátok nálam. Nem igaz?

ANCI: Igen, Hát hogylene.

ARANYKA: Ó, istenem! Ancikám, hogy hányszor gondoltam én rátok! Hja, a gyerekkor! Az emlékek, ahogy visszatérnek! Emlékszem anyádra. Ahogy a galambokat etette. Hátrament a bolt mögé, a galambdúchoz, és a nyitott tenyerébe rakta a búzát. Minden reggel odament. A galambok meg egyenként repültek hozzá, szépen sorban.

APCI: *(kitárja és leengedi a kezét többször is egymás után, mint a repülni akarna a szárnyaival)* A galambok...

PAPI: *(utánozza)* A galambok...

ARANYKA: A sok-sok galamb... bizony. És ott ültek sorban... nem bántották egymást, kivárták a sorukat...

ANCI: Mi se bántjuk egymást.

ARANYKA: Tudom. Éppen azért vagyok itt. A boldogság miatt.

PAPI: *(dünnyögve)* Nem bírta a vért... Már a hús szagától is hánynia kellett.... Ezt mondta... És inkább hátrament mindig a galambokhoz...

ANCI: Hozzam a reggelit?

senki nem válaszol

ANCI: Hozom. *(de nem mozdul)* Kimegyek érte és behozom. *(nem mozdul)* Aztán meg eszünk és beszélgetünk. *(nem mozdul)*

ARANYKA: Jó itt nálatok. Olyan... nyugodt. Visszajönnek az emlékek sorban. Mint a galambok. *(kinyújtja a tenyerét, mintha búzát tartana benne)* Csip. Csip-csip. Gyertek, galambocskák, gyertek!

ÖCSI: *(odahajol, eljátssza, mintha csipegetne)* Nyamm! Nyamm! Hú de finom!

Aranybúza! Igazi aranyból!

Aranyka egészen magához vonja Öcsit, a tarkóját simogatja, miközben ő a tenyeréből "csipeget" - a jelenet határozottan erotikus - a többiek döbbenet néznek.

Csengetés harsan - kettő.

APCI: Hoppá. Mi van ma itt?

ARANYKA: Csengették. Ugye?

ANCI és APCI: Papi!!!

ANCI: Úgyis ki kell, nem?

APCI: Egy víz alatt ezt is.

PAPI: Na jó. *(kimegy, s szinte azonnal bejön a Postás)*

POSTÁS: Jó napot! Jó napot! Kezít csokolom!

APCI: Ilyenkor? Délben? A főtitoknok úr?

POSTÁS: Parancsol?

APCI: Na nem. Én aztán azt nem.

POSTÁS: Milyen délben? Reggel van... Most kelt fel a nap.

ÖCSI: Távirat? Már megint egy távirat?

POSTÁS: Nem-nem! *(magára mutat)* Pénzes postás! Most az vagyok!

HUGI: Mézes kalács.

ARANYKA: Jó napot.

POSTÁS: Kezit csókolom. Boldog ünnepet. *(a bőröndre néz)* Milyen szép nagy...
koffer.

ÖCSI: Bőrönd.

ANCI: Táská.

APCI: Kuffer.

ÖCSI: Puffer.

POSTÁS: Persze tengerentúl. Értem én.

HUGI: Milyen pénz?

POSTÁS: Sok.

ANCI: Ilyenkor? Ide? Most?

POSTÁS: Ez most más. Ez kifejezetten személyre. *(olvassa fonetikusán)* Miss
Anne Goldie Galambos. Ha... van itt olyan.

PAPI: *(visszajön ő is)* Távirat jött?

APCI: Igen. Táviret.

PAPI: Azt hittem legalább pénzecske.

ÖCSI: Azt hitte, Papi?

HUGI: Küldemény.

ARANYKA: Járadék. Odaáról. Hazulról. Ide. Haza. Gondoltam, így egyszerűbb.

ANCI: Járadék?

ARANYKA: Jár ami jár. Minden hónapban. Hogy is mondják... Nyugdíj! Igen, ez
az.

POSTÁS: Akkor a nagysasszony volna az? Aláírni. Csókolom. Kell.

ARANYKA: Hát persze. Értem én.

(A postás nem vesz elő semmit, Aranyka nem ír alá semmit)

ANCI: Mi éppen reggelizni... maga meg már siet is...

POSTÁS: Hogy tetszett mondani?

APCI: Hát nem ül le kicsit közénk?

POSTÁS: Ó, nem is tudom... Munka közben.... Magyar ember munka közben nem eszik. Illetve evés közben nem beszél. Satöbbi.

harangszó hallatszik

ÖCSI: Harangoznak.

HUGI: Nem mondom.

POSTÁS: Meg aztán az idő is... hogy így eljárt.... *(leül)* Már dél...

ARANYKA: A postás... Üzenetek hozója, ugye?

POSTÁS: Is. Csokolom. Is. A pénzek is, üzenetek is. Ha már így szóba került....*(a táskájába túr és elővesz egy csomagocskát)*.... meg a kapocs is... Az élet és az otthonok közt járva... Főleg, ha egy ilyen szép családnál...

APCI: Csomag is jött?

POSTÁS: Dehogy! Ez az enyém! Nyugodt alvás, boldog nap.Pirulák. Vitamin.

Összetett. Biotermék. Bio.

ÖCSI: Marhaság. Már megint kezdi.

POSTÁS: Bizonyított. Ki van próbálva!

HUGI: Ez nem normális! Postás, és közben folyton valami tablettákat várul....

POSTÁS: Vitamin, kezitcsokolom... Olesó. Télen, ha nem süt a nap, különösen hasznos.

ANCI: Nem kell. Érti? Megmondtuk már. Nem kell!

PAPI: A pénz kell. Az kell. Nagyon is. Illetve kellene.

APCI: Papi!

PAPI: De most miért....,

APCI: Éppen azért. Mert most.

ANCI: Nincs szükségünk tablettákra...

ÖCSI: Ahol a szükség, ott a segítség.

ARANYKA: *(szinte álmodozva)* Én is álmodtam sokat....

ANCI: Elromlik az idő... megfájdult a fejem....

ARANYKA: Ott a konténerben is.... *(a Postáshoz)* Tudja? Egyszer sokat utaztam egy vasdobozban. Messze. Nagyon messze . A szabadkikötőbe jutottunk be.

Csepel. Öt lány... Valaki segített... A... munka... onnan ismertük. Nagydaráb férfi volt, csupa szőr a mellkasa, még a háta is... Elbújtattak minket egy konténerbe.

Egy olyan nagy fémdobozba... Akkor is az aranyszínű volt rajtam... Fölötte meg az ezüst flitteres szűk ruhám... Ahogy a munkából jöttünk, hajnalban, egyenesen...

És amikor Triesztben felnyitották a konténert, akkor az öt lányból már csak kettő lélegzett... Az ezüstflitteres ruhámban, mint a szárazra vetett hal.... Sötét volt és csak kapkodtam a levegőért...A flitterek meg leszakadva... A fémpadlón, mint a pikkelyek...

APCI: Halpénz.

POSTÁS: Ö... nem tudtam, keziticsókolom.

ARANYKA: Akkor álmodtam is.

APCI: Álmodtál?

ARANYKA: Ó, hát persze. Álmodtam. Magamról is.

POSTÁS: Hát... ilyen pirula nincsen. De majd megkérdezem. A centerben.

ARANYKA: Feküdtem az átforrósodott vasdobozban, és azt álmodtam, hogy úszom. Hal vagyok a végtelen óceánban.... Érti ezt?

POSTÁS: Nem igazán.

ÖCSI: Na, ezt az érzést én is ismerem.

ARANYKA: Meg egy asszonyról. Ahogy áll a hátsó kertben, és a galambok a nyitott tenyerére repülnek.

POSTÁS: A tisztelt édesanyja? Az állt a nyitott tenyerével?

ARANYKA: Édesanyám? Nem. Majdnem. Azt hittem.

POSTÁS: Értem.

ÖCSI: Jó magának.

APCI: Na, ebből elég. *(a Postáshoz)* Viszontlátásra.

POSTÁS: És csókolom, akkor a pirula? Nem kell?

ANCI: Aranykám...

ÖCSI: *(Hugihoz)* Te érted, miről beszélnek?

HUGI: Engem hagyjál ki, jó?

POSTÁS: Akkor most nem kell, ha jól értem?

ANCI: Jól érti.

PAPI: *(Aranykához)* Szép voltál. Jaj, Aranykám, nagyon is. És most is nagyon szép vagy.

APCI: Bizony, Aranyka, te még most is...

ANCI: Te csak fog be a szád!

ARANYKA: *(előrenyújtja a kezét, kinyitja a tenyerét és mutatja a postásnak)*

Nézze...

POSTÁS: Igenis! Mit nézzek?

HUGI: Megnézheted magad.

POSTÁS: *(odahajol)* Egy.. ez egy halpikkely.

ARANYKA: Az. Az ám. Egy hal pikkelye. Halpénz.

APCI: Mondtam én!

ANCI: Mit mondtál te?

POSTÁS: Igenis, kezitcsókolom. Bocsánat, én csak gondoltam, elmondom a pirulákat, de ha rosszul gondoltam, akkor már nem gondolom...

ANCI: Aranyka, kérlek....

ARANYKA: Hát persze, édesem.Hát persze... Milyen sötét van odakint... Hamar beesteledett.

harangszó hallatszik újra - most valamennyien ezt hallgatják

POSTÁS: Ó-ó. Eljárt az idő.

HUGI: Tudtam, hogy el fogunk késni.

ÖCSI: Semmiről nem maradtál le.

HUGI: Te csak tudod.

APCI: Este?

ANCI: Van már. Hét óra.

PAPI: Ég a világ a boltba.

ARANYKA: Csevegéssel, szeretetben, szerettek közt gyorsan repül az idő.

POSTÁS: Milyen furcsa szaga van ennek az estének. Talán havazni fog? Fehér lesz a karácsony!

PAPI: Ki kell mennem.

APCI: Maradjon csak Papi! Jobb, ha most itt marad.

PAPI: Igen.

POSTÁS: De én elmehetek, ugye?

APCI: A rokonunk (*Aranykára mutat*) sokáig élt az óceán túlsó partján. Fiatal volt még nagyon, amikor elment.

ANCI: Nagyon fiatal.

POSTÁS: Hát nem azért mondom, de most is fiatal, kezitcsókolom. És, ha meg tetszik engedni... nagyon... csinos..

ARANYKA: Na-na! Maga postás.... Azért jöttem haza, mert beteg vagyok.

ANCI: Fáj valamid, drágám?

ARANYKA: Fáj. Nem fáj. Álmos vagyok. Nagyon fáj. *(hirtelen mintha nagyon öreg lenne, és mint az öregek, csak magának mondja)* Nem szülhettem meg ide....

Ebbe a városba... Azt mondták menjek Budapestre... Ott senkit nem érdekel, hogy nő a hasam...

HUGI: Azt mondták? Kicsoda?

ARANYKA: És hogy majd ők a gondját viselik... Mert az a jobb neki.... meg nekem is, meg mindenkinek...

ANCI: Aranyka, drágám, pihened kéne...

ARANYKA: És én is azt mondtam, hogy majd ők a gondját viselik.... Mert az jobb neki... Az mindenkinek jobb...

ÖCSI: Kiről tetszik beszélni?

ARANYKA: De a pénzt majd mindig küldöm....

HUGI: Pénzt? Micsoda pénzt?

ARANYKA: Sokat dolgoztam... Nagyon sokat... minden éjszaka....

ANCI: Tudod mit, édesem? Tedd fel a lábad és dőlj hátra egy kicsit, úgy pihengess! *(int Apcinak, ellentmondást nem tűrően felpakolják a lábát és betakargatják, úgy kezelik, mint egy nagybeteget)*

POSTÁS: Hát.. elnézést, de az én piruláimmal.... ha a nagysasszony aludni akar...

APCI: Maga most menjen el. Jó?!

POSTÁS: Azt tetszik gondolni?

ANCI: Igen.

POSTÁS: Hát... ügyis már este van...

senki nem mozdul

POSTÁS: Akkor én most megyek....

Aranyka hátradőlve fekszik szinte a széken, betakargatva, behúnyt szemmel. A többiek körülötte állnak, senki nem mozdul.

II.

Üres a szoba, sehol senki. Két csengetés hallatszik, majd csönd. Újabb két csengetés, zajok.

BALOG SZOMSZÉD *(még kívülről)* Halló! *(jön befelé)* Jó napot! Halló!

Galambosék! Kérem! *(megáll, körbenéz)* Nincs itthon senki? Nincs itthon senki.

Ejnye, ejnye. Elmennek és őrizetlen hagyják a házat. Az ajtó se bezárva. Csak úgy minden itt. Átjáróház. *(kuncog)* Nanná! *(kutakodni kezd a szobában)* Nanná! Itt

meg minden szerteszt. *(az utazókofferhoz ér)* Hoppá-hoppá! Micsoda hatalmas koffer. Kuffer. Börönd. Táská. Puffer. Az ám. Honnan van ezeknek ilyen. Ezzel akár Amerikából is! *(lehajol, megnézi)* Madein Tajvan. *(megpróbálja kinyitni)*

Bassza meg. Be van zárva. *(fölegyenesedik, hátat fordít a bőröndnek, és, mintegy véletlenül, megrúgja)* Hoppá. Hoppá-hoppá. Tényleg be van zárva. Na. Mi lehet egy ilyen nagy kofferban. *(megpróbálja odébb tolni)* Hű, de baromi nehéz! *(ráüt)*

Munkásököl vasököl! Aúúú! Ez kemény volt! Nem oda csapott, ahova köll.

Várjunk csak, várjunk. Mondjuk egy kés! Egy célszerszám. Egy késecske. Egy icipici késecske.... késecske...ollóska... *(dúdolgatni kezd, és a szobában fel-alá járva kutat egy szerszám után, az asztalon talál egy ollót)* Ollóska!

Csengetés hallatszik, gyors egymásutánban, kettő. Aztán, kivágódik az ajtó,és beront rajta a Doktor.

DOKTOR: Jó napot! Megjöttem! Hol a kis beteg? *(megáll, körülnéz)* Hol a beteg?

BALOG: Beteg?

DOKTOR: Beteg.

BALOG: Milyen beteg.

DOKTOR: Nem milyen, hanem hol. Hol van. Ezt kérdezem én.

BALOG: Hát... itt csak én vagyok.

DOKTOR: *(végigméri)* Maga nem beteg.

BALOG: Hát ami azt illeti..., volna itt a májamnál.. itt, ha megfogja, nézze csak, ilyen keményedéses...

DOKTOR: *(hátralép)* Maga nem beteg!

BALOG: Igenis, értettem, kérem. Én nem vagyok beteg!

DOKTOR: De akkor hol van?

BALOG: Micsoda?

DOKTOR: A beteg. Engem idehívtak. Hogy itt van egy beteg. Sürgős.

BALOG: Hívták?

DOKTOR: Hívtak. A Galambosék. ... Nem itt laknak?

BALOG: De itt. Mikor hívták?

DOKTOR: Tegnap. Este.

BALOG: Sürgős? Tegnap? Hiszen most nincsen tegnap este. Most ma reggel van.

DOKTOR: Most tudtam jönni. ... sok dolgom volt.

BALOG: Aha. Hát itten nincsen senki. Itthon.

DOKTOR: Csak maga.

BALOG: Én? Én. Én nem. Nem én. Én szomszéd vagyok. A Balog szomszéd. Az vagyok én. Aki beugrott egy pillanatra. Nem is értem, máskor ezek mindig itthon vannak. Ezért is... én csak beugrottam...

DOKTOR: Amikor nincsen itthon senki?

BALOG: Hát azt kívülről nem lehet tudni. Csak ha már bejött az ember.

DOKTOR: És az olló?

BALOG: Milyen olló?

a Doktor mutatja

BALOG: Ez? Olló! A helyére rakom. Éppen. *(az asztalhoz megy, leteszi az ollót)*

DOKTOR: Micsoda hatalmas bőrönd ez itt.

BALOG: Hol? Ja! Ez itt? Szép. Nagyon szép.

DOKTOR: Világjáró koffer. Tiszta Amerika.

BALOG: A-a. Taivan.

DOKTOR: Az ugyanaz.

BALOG: És jó nehéz is.

DOKTOR: Honnan tudja?

BALOG: Látszik rajta.

A Doktor a bőröndre rakja az orvosi táskáját, és közben leplezve, de jól láthatóan a térdével és a kezével megpróbálja kinyitni a bőröndöt.

DOKTOR: Hm... Hoppá.

BALOG: Be van zárva.

DOKTOR: Mi? Ja, a bőrönd! Hát persze. Próbálta?

BALOG: Nem... csak gondolom...

DOKTOR: *(meglökdösi a térdével)* Miért volna bezárva egy lakásban egy bőrönd... miért... a fene egye meg.

BALOG: Miért, miért. Mert tajvani. Egy magyar ember nem zárna be a bőröndjét.

DOKTOR: Nem?

zörgés hallatszik kintről, megjelenik az ajtóban ARANYKA, de ők nem veszik észre

BALOG: Én csak tudom. Én is magyar vagyok.

DOKTOR: Én se zárnám be.

BALOG: Hát akkor maga is magyar.

DOKTOR: És a Galambosék? A Galambosék nem magyarok?

BALOG *(tehetetlenül széttárja a kezét)* A magyar ember vendégszerető. Az hétszentség.

DOKTOR: Így van! A magyar embernek a vendég olyan, mint egy szentség.

BALOG: És a magyar ember nem hazudik.

DOKTOR: A magyar ember igazmondó, nyílt szívű és egyenes.

(közben Balog újra felveszi az asztalról az ollót és a Doktornak nyújtja)

BALOG: A magyar ember evés közben nem beszél.

DOKTOR: *(meglepődik)* Micsoda? *(elveszi az ollót)* Ja persze. A magyar embernek nem kenyere a felesleges beszéd.

BALOG: Igenis, kérem. A magyar ember ajtaja mindig nyitva áll.

DOKTOR: Ugyan már! *(parancsolóan int Balognak)* Jöjjön ide, segítsen egy kicsit! Nyitva! Nyitva! Mi az hogy nyitva! Nincs is nyitva!

BALOG: *(odamegy, segít a fészegetésben)* Kérem szépen, kibírtuk mi a tatárokat, törököket, kibírtuk a labancokat meg az oroszokat is, most is ki fogjuk bírni, akármi jön.

DOKTOR: Nem kibírni kell, hanem kinyitni.

BALOG: Hát éppen ezt mondtam én is.

DOKTOR: *(abbahagyja a feszegetést, leteszi az ollót, aggodalmasan megnézi Balog szemfenekét)* Biztos, hogy nem maga a beteg?

BALOG: Hát ha így kérdezi, nekem a májam...

DOKTOR: Hagyjon engem a májával. Én vegetáriánus vagyok. Na, nyomja egy kicsit. *(megint megpróbálja a bőröndöt kinyitni)* A fenébe! Be van ez zárva rendesen!

ARANYKA: *(előrelép a faltól)* Mit csinálnak itt maguk?

A Doktor és Balog szomszéd valósággal hátraugranak a bőröndtől, Balog megbotlik és hanyattesik, a Doktor elejti az ollót, komikusan próbálják leplezni az előbbieket.

ARANYKA: Azt kérdeztem, mit csinálnak itt?

DOKTOR: Be-beszélgetünk.

BALOG: *(feltápáskodás közben)* Igenis, kérem. Mi csak beszélgetünk.

ARANYKA: Maguk itt laknak?

BALOG: Mi? Hát persze. Illetve nem. Nem egészen.

DOKTOR: Kérem, én hivatalból.... Engem ide hívtak. Én vagyok az orvos.

ARANYKA: Orvos? Azt hittem szerelő.

DOKTOR: Ugyan kérem! Orvos.

BALOG: Én meg a Balog. A szomszéd. A Balog szomszéd.

DOKTOR: *(miközben az ollót nagy méltósággal nyújtja Balog felé)* És ha.... szabad kérdeznem a hölgy... a... kisasszony kicsoda?

BALOG *(sziszegve a Doktornak)* Ne nyújtogassa nekem, rakja le maga!

ARANYKA: Kisasszony?! Hahhh! De kedves! Nagyon figyelemreméltóan kedves!

BALOG: Szintén keresni tetszik valakit?

ARANYKA: Ahogy mondja. Keresek. Nagyon jól mondja. A Galambosékat.

Többek között. Vagyis elsősorban.

BALOG: Hát sajnós, ők nincsenek itt. Nincsenek... idehaza.

DOKTOR: *(leteszi az ollót)* Elmentek. Huss. *(mutatja a kezével is, mintha madár lenne)*

ARANYKA: Valami baja van?

DOKTOR: Pardon. Csak a magyarázat miatt.

ARANYKA: Különös!

BALOG: *(félreérti)* Ezek már csak ilyen különös népek, kezitcsókolom. Hívnak is, meg mennek is. Különösen így karácsony táján.

ARANYKA: Maga ismeri őket?

BALOG: Én kérem? Mint egy orvos! Vagyishogy jobban. Annál jobban.

Közelről. Kívül-belül.

(A Doktor közben úgy tesz, mint aki megvizsgálni akarja Balogot.)

ARANYKA: Rendes, derék, dolgos népek. Ugye?

BALOG: De még mennyire. Rendesek, derékek, dolgosak. Kicsoda?

ARANYKA: A Galambosék.

BALOG: Ja úgy! Hát persze. *(A Doktorhoz)* Ne maceráljon már! Hát állandóan piszkál! Nincsen nekem semmi bajom. *(Aranykához)* Azok. A Galambosék nagyon rendesek.. *(méregeti Aranykát)* És a hölgy... mit mondott, mit is keres itt?

ARANYKA: Én? Tudja... kölcsönadtam valamit ezeknek a .. Galamboséknak... valami nagyon fontosat... egyszer régen. Nagyon régen. Azért jöttem, hogy most visszakérjem...

DOKTOR: *(a "megvizsgált" Balogra mondj, de Aranyka félreérti)* Hát nem lesz könnyű, azt hiszem.

ARANYKA: Hogy érti ezt? Talán maga nem szereti ezt a szép családot?

DOKTOR: Kicsodát?! Hölgyem, én még magamat se szeretem.

BALOG: Szép család? Na hiszen! (*körbemutat a szobán*) Nézzen körül!

ARANYKA: Hogyne. Nyilván nincsen könnyű életük. Amikor egész nap csak dolgoznak.

BALOG: Jujjujujuj! Ne szólj szám, nem fáj fejem!

DOKTOR: Mije fáj?

BALOG: Szálljon már le rólam! (*Aranykához*) Maga tényleg azt hiszi, hogy ezek valami munkában vannak?

ARANYKA: Talán nem?

BALOG: Hát évek óta, hogy még csak ki se lépnek a házból. Szinte! Én csak tudom.

DOKTOR: Ki se?

BALOG: Senkise.

DOKTOR: Hát akkor miből élnek?

BALOG: Tudja fene. Valami segély, vagy micsoda. Van valami gazdag rokonuk. (*mutatja*) Odaátról! Az küldözget nekik pénzt. Ez ám a munka!

DOKTOR: Odaátról?

BALOG: Aha. Messziről. Mint ez a bőrönd. Biztos ezt is az küldte. Valami öregasszony, vagy micsoda. Azt mondják. Az tartja el őket.

ARANYKA: Öregasszony?

BALOG: (*elbizonytalanodik*) Hát kérem... én csak a postástól...

ARANYKA: És ezek nem is dolgoznak?

BALOG: (*legyint*) Most adja össze! Hogy micsoda piszok mázlija van egyeseknek. Hát még ezt a házat is abból vették! Amikor még olcsó volt. A

komcsik alatt. Illetve után. Amikor a Galambost elzavarták nyugdíjba, a Galambosné meg már évek óta... de mégis volt pénzük házat venni. Érti ezt?

DOKTOR: Milyen sokat tud maga.

BALOG: Figyel az ember. Azért van. Azért vagyunk.

Aranyka beljebb jön és leül

BALOG: *(gúnyosan)* Üljön csak le.

ARANYKA: Köszönöm. *(a Doktorhoz)* És maga?

DOKTOR: Engem hívtak. Egy beteghez.

ARANYKA: Hívták? Hiszen nincs is itt senki.

DOKTOR: Most nincs. Tegnap volt. Tegnap. Este. Azt mondták, hogy valaki rosszul lett.

BALOG: Talán a rokonuk. Az az amerikai.

DOKTOR: Talán.

BALOG: Tudja, az utazás meg a fáradtság...

ARANYKA: És már meggyógyult?

A Doktor széttárja a karját.

ARANYKA: *(Baloghoz)* És a fiúk? Arról mit tud?

BALOG: Az Öcsi?

ARANYKA: Miért, van másik is?

BALOG: Nincsen. *(gondolkodik)* Amennyire én tudom.

ARANYKA: Amennyire tudja.

BALOG: És... és ha szabad kérdeznem... a nagysasszony ugyan mit adott kölcsön... ezeknek?

ARANYKA: Nem szabad.

ajtócsapódás, zajok odakintről

ANCI: *(még kintről)* Hahó! Megjöttünk!

BALOG: Megjöttek.

ANCI: *(bejövetel közben)* Édesem, remélem hogy kipihented... *(meglátja a*

Doktort és Balogot) Hát maguk?

DOKTOR: Jó napot, Galambosné.

BALOG: Jó napot.

ANCI: *(gyanakvóan méregeti a társaságot)* Mit csinálnak itt maguk? *(kikiált)*

Apci! Gyere be!

APCI *(bejön)* Á, a Doktor úr! Meg maga is, Balog szomszéd?

ARANYKA: Beszélgetünk itt szép csendesen az urakkal. Az élet dolgairól.

BALOG: Éppen azt mondtam a nagysasszonynak, hogy a magyar ember sokat szenvedett, de soha nem adta fel a reményt. Mert kérem, a magyar ember lelkében ott van az a szikra, ami soha nem huny ki. Viszont ha kell, akkor fenségesen nagy lánggal lobog.

APCI: Szikra? Milyen szikráról beszél?

ARANYKA: Én meg beszéltem a kölcsönadásról, ami miatt most itt vagyok.

ANCI: Beszéltél?

DOKTOR: Kéremszépen, a hölgy erősen túloz. Éppen csak szóba elegyedtünk.

ANCI: Éppen csak?

BALOG: Úgy valahogy.

APCI: És akkor most? Most akkor mi van? Mit mondtál? Mert én már semmit se értek.

ARANYKA: Hát csak az, mintha semmisse lenne. Ti megjöttetek a munkából, mi meg éppen beszélgettünk. Az urakkal. Mert az urak éppen valami szerelésről tárgyaltak egymás között. Meg valami orvoslásról.

DOKTOR: Kérem szépen, szerelésről szó se volt. Csak az orvoslás.

ANCI: Az ám! Hiszen a doktor urat mi hívtuk ki.

DOKTOR: Na ugye!

APCI: Tegnap.

ANCI: De már nem kell. Már nem aktuális.

DOKTOR: Nincsen beteg?

ANCI: Nincsen. Tévedés volt.

APCI: Félreértés.

DOKTOR: És volt?

ANCI: Micsoda?

DOKTOR: Beteg.

ARANYKA: Nem volt. Itt nem.

APCI: Nem?

ARANYKA: Nem.

ANCI: Úgyhogy köszönjük szépen.

APCI: Nagyon szépen. De nem kell. *(szorítják a Doktort az ajtó felé)*

DOKTOR: Hát akkor talán... én elmegyek... sokan várnak még rám... Arról is beszéltünk, hogy a magyar ember milyen vendégszerető...

ANCI: Azért azt köszönjük, doktor úr, hogy ilyen gyorsan eljött...

DOKTOR: És a tisztelt rokonuk?

APCI: Mi van vele?

DOKTOR: Hát legalább megnézhetném, ha már...

ANCI: Az hogy eddig nézte, nem volt elég?

BALOG: O-ó!

DOKTOR: Csak nem... a kisasszony az?

ANCI: Kisasszony!

ARANYKA: Csak de.

DOKTOR: Oppardon. Ha tudtam volna.

ARANYKA: Hagyja csak, doktor úr! Most már igazán jól vagyok. Ugye, édeseim?

ANCI: Hát hogyne.

APCI: Ha te mondd.

ARANYKA: *(a Doktorhoz)* De azért majd még beszélgetünk, ugye?

DOKTOR: Parancsol?

ARANYKA: Mert egy kis beszélgetés sose árthat... nem gondolja?

DOKTOR: De gondolom. Illetve ahogyan gondolni tetszik.

ANCI: *(egy-két bankjegyet tuszkol a doktor kezébe)* Majd szólunk, ha kell doktor úr, rendben?

DOKTOR: Én csak *(megnézi a pénzt)* hát ha így, akkor...rendben! *(próbál kilesni Anci és Apci mögül, Aranykához)* Nagyon örültem, kezit csókolom...

ARANYKA: Vigyázzon magára, doktor úr! Ezekben a nehéz időkben sose lehessen tudni...

APCI: Micsodát?

BALOG: Például a csúszós járdát.

APCI: Például.

DOKTOR: Vigyázok, kérem, vigyázok...*(az utolsó szavakat már az ajtón kívülről mondja, valósággal kiszorították a szobából)*

APCI: Na. Ez megvolna.

ANCI: Még nem egészen.

APCI: Hogyhogy?

Anci szó nélkül a Balog szomszédra mutat.

APCI: Aha. *(Baloghoz)* Veled meg mi legyen?

BALOG: Ha szabad kérnem... ne legyen semmi se.

ANCI: Semmi? Csak úgy?

BALOG: Én csak átjöttem.. mert nyitva volt az ajtó... egy pillanatra... de már itt se... meg máshol se... én tulajdonképpen sehol se...*(hátrál kifelé, már majdnem kiér)*

APCI: Állj!

BALOG *(azonnal megáll)* Igenis, kérem?

APCI: Beszélgették?

BALOG: Már mint a hölgyel? Ugyan kérem...

ANCI: Bemenegetni más lakásába. Ugye? *(halkan kezdik, de egyre hangosodnak, a végén már kiabálnak)*

APCI: Nem volt elég évekig? Leskelődni a kerítésen át, ugye?

ANCI: Kutakodni a levelesládában, ugye?

APCI: Kilopkodni az újságot, ugye?!

ANCI: Bebámulni az ablakon, ugye?!

APCI: Leveleket írogatni, ugye?!!

ANCI: Molesztálni, ajánlatokat tenni, ugye?!?

APCI: *(meglepődve, Ancihoz)* Micsoda?

ANCI: Nem érdekes.

APCI: Hogyhogy nem?

ANCI: Nem nekem. A Huginak. Legutóbb.

BALOG: *(már teljesen összezuhant, de most felocsúdik)* Kérem szépen, én nem azért... én olyan jól elbeszélgettem a nagysasszonnyal... a vendégszeretetről... meg az életről...az ünnepekről...

APCI: Jól?

ANCI: Mennyire jól?

ARANYKA: *(közbeszól gúnyosan)* Mi van, megijedtetek?

ANCI *(idegesen)* Félreérted, drágám.

ARANYKA: Naná. Én mindig.

APCI: De Aranyka! Nem úgy gondolta...

ARANYKA: Hát persze, hogy nem. *(odamegy Ancihoz, és egészen közletről a szemébe néz)* Tudom én, hogy hogyan gondolta.... Tudom én...

ANCI: Tudod?

ARANYKA: Igen, tudom. Volt időm gondolkodni rajta.

BALOG: Elnézést kérek, én...

ANCI: *(még most is farkasszemet néz Aranykával)* Maga tűnjön el innen!

BALOG: *(harciasan)* Ezt nekem tetszett mondani? Nekem? *(gondolkodik)* Na jó. Nem haragszom. *(Apcihoz)* De majd még lehet, hogy visszajövök, értik?

APCI: Na, most tele lett a gatyám.

BALOG: Nevetségesek. *(kimegy, de az ajtóból még visszafordul)* Tudják mik maguk? Nevetségesek. Ha-ha-ha ha! Értik?

Senki nem válaszol neki

ARANYKA és ANCI még most is ugyanúgy állnak, pattanásig feszülve, farkasszemet nézve

BALOG: Nem értik. Nem baj. Majd fogják. Majd fogják.

kimegy

APCI: Na és most? Akkor most mi lesz?

Csend van, senki nem mozdul, ANCI és Aranyka arca szinte összeér.

APCI: Halljátok? Ne... ne csináljátok már... Anci, legalább neked... neked legyen...

Riadtan járkál körülöttük

APCI: Vagy te, Aranyka... hiszen te mindig olyan okos voltál...

Valósággal összeomlik

APCI: Istenem, mi lesz most?

ANCI *(hirtelen megrázkódik, mint aki lázalmából tér magához)*: Most? Édeseim! Most? Díszítsük

fel a karácsonyfát! Jó? *(hisztérikusan ide-oda szalad, egy doboznyi díszet vesz elő, néhányat*

Aranyka kezébe nyom, néhányat Apciéba, aztán a fához rohan, kikerülve a bőröndöt, és aggatni

kezdi a díszeket) Ez lesz! Ez lesz! Ez lesz a legnagyobb boldogság! Együtt díszíteni a szeretet

fáját! A gömböcskék meg a csillagocskák! Meg az angyalkák! Jaj de szép! A sok kicsi angyal!

Aranyka és Apci szótlanul nézik, kezükben a díszekkel, egyikük se mozdul

ARANYKA *((nyugodtan, hidegen)* Hagyd abba. Ne bohóckodj!

ANCI: Miért? Ezért jöttél haza, nem? A szeretetért, a békéért! A boldogságért? A bohóckodásért?

ARANYKA *(ráüvölt)* ELÉG!!! Azt mondtam, hagyd abba!!!

Anci megmerevedik, a karácsonyfadísz csörrenve kiesik a kezéből.

némán állnak, mozdulatlanul

ARANYKA *(váratlanul elmosolyodik)* Angyal szállt el felettünk...

csend

APCI: Mit akarsz csinálni velünk?

ARANYKA: Én, drágám? Miért akarnék én veletek bármit is?

ANCI: Elviszed? Mindent elviszel?

ARANYKA: Én csak azért jöttem, ami az enyém. Veletek semmi dolgom. Nem érdekeltek.

APCI: Ami a tiéd?

ARANYKA: Igen. Nekem ti nem is vagytok. Piha. Nulla.

ANCI: Mit gondolsz te? Hogy ennyiből áll egy ember? Piha? Hogy egy gyerek az semmi más, csak a hús, a csontok? A haj, az arc? hogy ennyi? Mit gondolsz te?

Hogy csak idejössz és elviszed?

APCI: Ancikám, édesem....

ARANYKA: Ő az én vérem. Az én gyerekem.

ANCI: Na és? Mit jelent ez? Hogy te voltál vele éjszakánként? Hogy te

öltöztetted át, amikor bepisilte? hogy te tanítottad járni őt? hurcoltad óvodába!

Iskolába? Fogtad a homlokát? A kezét? Ezt? Ezt jelenti?

ARANYKA: Az én gyerekem. Én szültem őt.

ANCI: Mit? Mit szültél te? Az emlékeit? A gondolatait? Az érzéseit? Mi köze van

hozzád? Tegnapig még azt se tudta, hogy létezel! Mi köze van a te világodhoz?

Mi köze?

ARANYKA: Ne kiabálj! Majd megtanulja. És majd megtanulja azt is, hogy van

boldogabb élet is... mint ez itt. Ez a szánalmas színjáték... Veletek. Ez a

nyomorult, szaros galambdúc. Majd megtanulja, hogy van olyan hely is, ahol

tényleg történik az élet. És hogy az anyja mellett van a helye.

ANCI: Mit tudsz te a boldogságról?

ARANYKA: Nem érdekel. Amiért jöttem, azt el is viszem. Évekig hagytam, hogy becsapjatok. Évekig.

ANCI: Mit tudsz te?! Kipottyantani egy gyereket? Rohadt kurva, mit tudsz te? Mi

igenis nagyon boldogok vagyunk...(összeomlik, zokogni kezd)

APCI: *(odamegy hozzá, sután átöleli)* Ne sírj, Anci, ne sírj... Boldogok vagyunk...

(Aranykához) Boldogok...

ARANYKA: *(őt is elkapja már az indulat)* Kurva? Hát persze! Kurva. Aranyka a kurva! Mert hagytam, hogy kurvát csináljatok belőlem. Kipottyantani? Hát persze! Kinek a gyereke ez? Miért kellett titokban megszülnöm?! Ugye, most nincsen válasz! Nincsen válasz annyi év után se? A szépséges hentesné, aki nem bírta a hentesbolt szagát! Az a válasz, ugye! Nem bírta még éjjel, az ágyban sem! Meg a lánya, ugye? Te, Anci, aki éppen olyan hideg és érzéketlen voltál mindig, mint az anyád! Miért menekült hátra az anyád a galambdúchoz? Miért? Most beszélj! Miért kellett nekem egyedül aludnom a kishálóban? Miért? Mintha nem tudtátok volna, hogy mi folyik a házban! Jól aludtatok, ugye? Jól aludtatok minden éjjel! Akkor is, amikor kiabálni akartam! Akkor is jól aludtatok? Akkor is, amikor egy hússzagú tenyér fogta be a számat? Akkor is? Tudtatok mindent, de könnyebb volt hazudni, ugye? Ó! A szegény rokon kislány! Micsoda jót tettünk vele, hogy befogadtuk! Ó, micsoda könyörületesek vagyunk! Hiszen megkap nálunk mindent! Hiszen mi úgy élünk, mint egy boldog család! Én pedig éjszaka reszkettem a kamrában és találgattam, hogy kinek a lépéseit hallom az ajtó előtt.... És aztán az undorító képmutatások... jaj, drágaságom, ha már megesett a baj, legalább a világ ne tudjon róla! Ugye? Sorba álltatok, hogy melyikötök beszél mézesmázosabban! Majd mi gondoskodunk róla, te haza se gyere! Hát persze! Haza se gyere! Próbáltam volna meg hazatérni, ugye! Istenem, éveken át hagytam, hogy hazudjatok nekem. Mert az a jó a gyerekeknek is... Hagytam, hogy a pénzből éljetez, miközben még azt is letagadjátok, hogy élek egyáltalán... Mit akarnátok még? Hogy tűnjek el szótlánul? Mintha nem is lettem volna? Hát nem! Azt már nem! Elmegyek, de a őt is magammal viszem! Sőt! Ha tudni akarjátok, az emlékeiteket is magammal viszem! Igen! Mindent elviszek, mindent! Évek? Napok? Hónapok? Hát jó! Akkor majd enyém lesz az összes! Enyém! A

pénzemért is meg a szenvedéseimért is! Értitek? Elviszek innen mindent! És nektek már nincsen gyereketek, nektek nincsen családok, nektek nincsenek emlékeitek és nincsen múltatok, nektek nincsen jövőtök és nincsen semmitek! Semmitek nem marad! Elviszem az emlékeiteket és a jövőtöket is! És úgy viszem el, hogy csak a kisujjamat kell mozdítanom! Értitek? Semmik vagytok, értitek? Semmik!

ANCI: *(odarohan hozzá)* Próbáld csak meg, te rohadék! Bele fogsz pusztulni, mielőtt körül nézel!

ARANYKA: *(gúnyosan nevet)* Nem, drágám! Nem! Ti fogtok belepusztulni. Ti! Abba, hogy itt maradtok a szálnalmas kis nyomorotokkal! hogy itt maradtok a reménytelenségetekkel! Az öregségetekkel! A magányotokkal!

APCI: Aranyka, vigyázz! Vigyázz magadra!

ARANYKA: Fogd be a szád! Te aztán végképp ne szólj egy szót se. Már most is halottak vagytok! Érzem a bűzötöket, és öklendeznem kell tőletek! Mi van itt? Galambszar! Az ázott tollak szaga! Még hogy családi fészek! Röhögnöm kell! Hát csak melengessétek a fészketeket magatok!

ANCI: *(nekiesik)* Elég!!! *(ütni-vern kezdi)* Pusztulnál el, rohadt kurva! Takarodj a házamból, te rohadék! Takarodj vissza ahonnan jöttél!!! Nem engedem!!

ARANYKA *(diadallal nevet)* A házadból? A te házadból?

APCI: *(kétségbeesetten)* Anci! Anci ne! Ezt ne!*(aztán odarohan ő is, és próbálja megütni ő is Aranykát)* Szemét bűdös kurva! Rohadt hazudós kurva! Megöllek, te rohadék! Majd én öllek meg, te áruló!

ARANYKA: Áruló?! Én vagyok az áruló?!

ANCI: Dögöltél volna meg, mielőtt idejöttél!!! Dögöltél volna meg!!!

A dulakodásban ide-oda verődnek és feldöntik a karácsonyfát.

Ebben a zajban, a karácsonyfa feldőlése közben hallatszik odakintről a kiáltás.

ÖCSI, HUGI: *(még odakintről)* Megjöttünk!!! *(bejönnek)* Sziasztok! Csókolom!
(meglepődve állnak meg) Ti mit csináltok?

Senki nem válaszol. A verekedők lassan elengedik egymást, Apci felállítja a karácsonyfát.

ANCI: Díszíteni kezdtük a fát. Csak eldőlt.

HUGI: *(vidáman)* Hát persze, mert Apci mindig rosszul faragja a lábát... ugye Apci?

ÖCSI: Kiabálást hallottunk.

APCI: Igen. Egy rossz mozdulat.

ÖCSI: Né! Hát itt összetört egy csomó dísz!

ANCI: Hozd be, kislányom a lapátot és a söprút!

HUGI: Mindjárt hozom.

ANCI: *(átmenet nélkül kiabálni kezd)* Nem mindjárt, hanem most! Hozd be! Ha azt mondtam, hozd be, akkor most hozd!

ÖCSI: Mi a baj, Anci? Mi történt veled?

APCI: Semmi, fiam. Fel kell takarítani.

ARANYKA *(rendezgeti magán a dulakodásban zilálódott ruhát)* Fáradt vagyok...
(nézi Hugit és Öcsit) Fáradt...

ÖCSI *(ugyanazt a széket, ugyanoda tolja, ahol az első felvonás végén volt)* Üljél le ide, ha fáradt vagy, Aranyka néni! Pihenjél. Majd mi a Hugival feldíszítjük a fát, ugye, Hugi?

HUGI: Hát persze.

ARANYKA *(leül)* Köszönöm. Egy kicsit pihennem kell.

ÖCSI: Meg Apci és Anci is segítenek, ugye?

APCI: Hát persze.

ANCI: Segítünk. Mint mindig.

ÖCSI: Te meg üldögélhetsz itt és nézed, jó?

ARANYKA: Jó. Az jó lesz, kisfiam.

ÖCSI: *(meglepődve)* Hogy? Persze, Aranyka néni.

HUGI: Hallgathatnánk valami szép zenét is, nem gondolod?

ARANYKA: Az jó lenne.

HUGI bekapcsolja a rádiót, felhangzik a "Mennyből az angyal..."

HUGI: No lám, mintha már karácsony lenne.

Bejön PAPI.

PAPI: Megjöttem! Hát ti? Máris ünnepeltek? Nem korai ez egy kicsit?

ANCI: De, Papi. Még egy kicsit korai.

PAPI: Csak már nem bírtatok várni, ugye? Ilyen a szeretet! Ilyen ám! Tudom én azt! Nem lehet gátat szabni neki!

ARANYKA: A szeretet. Jól mondod, édesem. Nincsen, ami többet érne.

Szól a Mennyből az angyal, betölti a szobát, Aranyka megint a széken ül, ugyanúgy, mint az előző felvonás végén, a többiek mozdulatlan állnak, majd lassan elragadja őket a zene, és énekelni kezdik ők is.

III.

Üres a szoba, sötét van, éjszaka. Aranyka ül a trónszerű székben, ugyanúgy, mint az előző szín végén. A szeme behunyva, ő maga mozdulatlan.

Kondulás, mintha harang szólalna meg, vagy egy óra ütne.

Egyetlen fény világít, valahonnan felülről, oldalról, az is súrolva vetül Aranykára.

Belopakodik a színre Papi.

PAPI: *(Öregesen, lassan döcög, közben dödög.)* Psss... Nekem sokszor kell... még éjszaka is... *(körülnéz, majd hirtelen lefoszlik róla minden öregség és Aranykához siet. Fojtottan suttog.)* Na végre. Annuska! Alszol? *(Aranyka nem mozdul, nem is válaszol)* Jó, jó, nem akarlak én zavarni. Neked is kell a pihenés. Csak... ha már úgyis csak itt üldögélsz... Nehogy azt hidd, hogy én nem értettem... Dehogynem! Minden szót. Akkor is. Meg most is. Most is. Meg akkor is. *(vihog)* Csak azok még más idők voltak. Ugye tudod? Én meg akartam tartani a boltot... Én csak azt akartam... De mielőtt az enyém lehetett volna, már elvették... Te nem is tudod, milyen az, ha egyszer csak az ember abban a boltban lesz alkalmazott, ahol az apja állt még a pult mögött... évekig megvolt a fehér kötényem, amit tőle kaptam... ő meg belepusztult... napok alatt... *(leül és már szinte csak magának mondja)* Aztán meg rám fogták, hogy csalok... Hogy lopok... mintha nem tudtam volna, hogy miért éppen engem szúrtak ki... Mintha nem ezt csinálta volna mindenki más is... Persze te akkor már nem voltál itthon... *(hallgat)* Alszol? Alszol, Annuska? Nem baj, ha alszol. Legalább nyugodtan beszélhetek. *(hallgat)* Ugye, meret én olyan öreg vagyok, hogy már össze-vissza beszélhetek... Te meg csak szundikálj, mint aski nem hall semmit... *(csend)* Istenem, mennyire gyűlöltem, amikor elindult hátrafelé! Láttam, hogy erőnek erejével tartja vissza az undorát, láttam, hogy majd belepusztul, hogy eltitkolja, láttam, hogy lassan lépked, hogy ne vehessem észre... És én? Hogy nekem mi lett volna a jó? Az nem

számított? Az angyalarcú feleség, ugye? Akit mindenki tisztel és szeret, ugye? Aki olyan finom, hogy még a nyers hús szagát se bírja, ugye? Aki túl finom egy henteshez, ugye? Akire éjjel is csak az öklendezés jön rá, ugye? *(vár egy kicsit)* A mozdulatlan arca és a mozdulatlan teste... Nem én tehettem róla, tudod? Ha kértem volna, akkor se marad. *(csend)* Kértem is. Térdre ereszkedtem a rohadt galambdúc mellett, úgy kértem. Ő meg még csak nem is nézett rám.... A bőröndje a konyhában... Nagy, elegáns útibőrönd... Mit kellett volna tennem? Tartsam vissza erővel? Nem volt erőm. *(csend)* Emlékszem, a galambok még akkor se akartak kirepülni, amikor a lángok a dúc felső részébe kaptak... Fiókáik voltak, vagy mi... Érezted már a pörkölődő tollak szagát? Én tudom, mi a bűdös... Mint a szikrák, ahogy szétpattantak... Én tudom, mi a bűdös.... *(csend, zihál)* Én azt hittem, ha lesz pénz, akkor meglesz a bolt is. Azt hittem, lehet azt úgy, hogy semmi nem változik. Se a szégyen, se a várakozás. Azért mondtam, hogy menj el. Tudod? Annuska.... Azért... Egyedül voltam.... És te gyönyörű voltál.... Olyan nagyon gyönyörű... Még a lélegzetedet se lehetett hallani, ahogy aludtál... Csendesen, mint egy angyal... Olyan is voltál. Te tényleg olyan. Aztán egyszerre csak felnőtt nő lettél.... *(megfogja Aranyka kezét)* Te nem is tudtad, hogy akkor már előtte éjszakákon át néztelek, ugye? Hiába voltam fáradt és bűdös, hiába zsibbadt el a kezem és a lábam a fáradságtól, csak ültem és téged néztelek, ahogy alszol.... Még a lélegzetem is visszafojtva.... *(sírni kezd)* Nem én tehettem róla... Nem én. Az nem lehet, hogy egy férfi csak egyedül.... Az nem lehet... *(feleszmél)* Nem baj, ha fogom a kezéd? Ugye nem baj? *(elengedi)* Te is tudtad, hogy ide nem lehet! Egy lány! Az iskola büszkesége, akinek domborodni kezd a hasa! Azt mondtad, te is érted és tudod! A boltnak is, nekem is, a többieknek is. A szégyen az mindenkié. *(csend)* A szégyen. Ebben a kurva városban. *(csend)* Okos voltál,

Annuska. Te mindig is nagyon okos voltál.... Tudod, hogy ezt is szerettem benned... Az okosságodat... Ugye most is okos leszel? Ugye?

(csend)(morfondírozva folytatja) Sokáig nem maradhatsz. Az mindent összezavarna. Nem csak a múlt. Meg nem is a szégyen... Az már kit érdekel. Ugye? *(hátrébb lép)* Ki kell mennem a vécére. Látod. Állandóan ki kell mennem. Ilyen lettem. Azt mondják, бүдös is vagyok. Ezek azt se tudják, mi az a бүдös.... Mindenkinek megvan a helye... mindenkinek... Alszol, Annuska? *(sírni kezd)* Én nem ezt akartam... nem ezt! *(megragadja Aranyka kezét)* Vigyél ki magaddal! Jó? Látod, én még nem vagyok olyan öreg, ugye? Hadd menjek el veled! Nem, ne mondjál most semmit, csak gondold meg! Tudom, hogy okos vagy! Hidd el, segíthetnék még! Újra együtt lehetnénk, mint rég... A gyerekekkel... Ugye? A gyerekekkel... Vagy elvihetjük mind a kettőt is, ha te úgy akarod... *(visszahátrál, alázatosan)* Jó, jó, nem zavarlak. Hagyom, hogy gondolkodj. Rendben, már itt se vagyok. Te meg gondolkodj nyugodtan. Én itt se vagyok. Okos vagy. Tudom, hogy okos vagy. Nagyon okos. Az én okos angyalom. *(közben már egészen az ajtóig hátrál, nézi egy pillanatig csendben Aranykát, majd kimegy)*

kondulás hallatszik, harang, vagy óra

mozdulatlan a szoba

halkan, óvatosan nyílik az ajtó, benéz Apci, körülkémelel, majd odalopakodik Aranykához.

APCI: Aranyka! Nem akarnál már lefeküdni inkább? Csak ülsz itt, magadban... persze tudom, ilyen voltál régen is... Minmdig az álmodozás... De ha lefeküdnél... segíthetek... Persze nem úgy értem... Nem mintha nem volnál még most is ugyanolyan szép. Nem is szép. Állati jól nézel ki most is, tudod? Gyönyörű... Most is örületesen gyönyörű... Odasimíthatom a homlokom a kezedhez? Nem

bánod? Köszönöm. Milyen lágy és hűvös a bőröd! Rajtad aztán nem fogtak az évek... A hajad... a szemed.... az alakod... a melled is.... cicc-cicc. Kiscica. Ugye nem haragszol, hogy ezt mondom? De jó ez így! De jó. Nyeltes macska. Az én kiscicám... Aranyka! Ugye tudod, hogy én boldog vagyok, hogy hazajöttél?! Hiszen már nem is reméltem, hogy... látlak... Hiányoztál nekem, de nagyon. Nem is hinnéd, hányszor gondoltam rád. Persze nem mondom, megéltünk mi is, megéltünk valahogy. Na, persze ezt tudod. Te ne tudnád? Hiszen a te pénzedből... Látod, örömben most össze-vissza fecsegek... Boldog család...Azok voltunk, igazán. *(hirtelen összeroskad)* Állandóan csak te jártál az eszemben... az a kis kamra.... A lélegzeted illata... a bőröd... És aztán ahogy elmentél, egyik napról a másikra, hogy még csak hírt se halljak rólad... majd beleőrültem... Tudod, hogy mi már évek óta szinte le se járunk már innen a dombról? Nézem csak a várost az ablakokon át, de lemenni sincsen már erőm. Mintha be lennénk zárva ebbe a nyomorult galambdúcba, pedig csak magunk tartjuk fogva magunkat... A postás hoz néha híreket, az a barom... a szemétláda... de engem már az se érdekel... Csak nézek lefelé, bámulok magam elé és várok... És még csak azt se tudom, hogy mire... *(összeszedi magát egy kicsit)* Aranyka, én rád vártam! Most már tudom, hogy rád vártam! Éjszaka, amikor valami motozásra ébredtem, és órákig bámultam kifelé az ablakon..., hogy mozdul-e odakint a fák lombja.... Az a rohadt átható feketeség... Igen, most már tudom. *(felnevet, erőltetett vidámsággal és könnyedséggel)* Hej, nagy csibész voltál ám! Én meg állandóan csak téged láttalak magam előtt... Nem lehetett azt nem észrevenni! Meg aztán te értetted is a módját! *(magyarázkodva)* Ugye tudod, hogy nem miattam történt... én nem akartam, hogy elmenj! Én nem! A kurva bolt meg a kurva... *(a szájára üt)* bocsánat! Csak

elragadott az indulat. Látod, látod milyen hatással vagy rám? Még most is...

Ugyanúgy... Ugyanaz... Itt belül még most is ugyanaz...

(csend) Aztán meg már nem lehetett... A... a gyerek... ahogy itt maradt... aztán megszületett a Hugi is... és egyszeriben más lett minden... az iskola is... Tudod, egyik nap a másik után... és már nem lehetett kilépni belőle... a hétköznapiakból... Egyre csak gabalyodott körénk, mint valami háló... és a... nem lehetett... *(vihog)*

Méghogy én igazgató! Elhitted rólam? Alig tűrtek meg a tanári karban. Alig várták hogy elmenjek. Be se töltöttem az éveket. Már előtte kiraktak a műhelybe. Ott nem csinálhat kárt! Hallottam, hogy ezt mondják! és még csak nem is titkolták előttem! És röhögtek! Mindig röhögtek, ha megláttak... hidd el, azt nem lehetett elviselni... Próbáltak volna röhögni akkor... Ssszsz... ezek akkor még nem is éltek... könnyen röhögnek a rohadékok...

(csend) Haragszol? Én megértem, ha haragszol. De ugye nem hiszed, hogy én is velük...? Ezzel a rohadt öregemberrel meg a lányával? Ugye ezt nem hiszed?

(letérdel egészen Aranyka lábaihoz, szinte nyüszítve mondja) Nem lehet, hogy már késő! Nem lehet! Nem lehet hogy az idő csak így! Hogy ilyen nyomtalanul és értelmetlenül! Nem lehet!

(csend, zihálás) Ha akarod, én elmegyek veled. Oda ahová akarod és akkor amikor akarod. Ez a legkevesebb. És akkor nincsen több várakozás. Egy szó, és már ki is léptünk. Ugye? Lemegyünk innen erről a rohadt a dombról.

(vár) Nem válaszolsz? Jó, nem baj. Azt is értem. Hogyne érteném. Tudtál hallgatni mindig is. Ezt is szerettem benned. Én meg tudok várni. Ha valamit, hát azt tudok igazán. *(feláll)* Ez az. Várni fogok. Aranyka! Ugye tudod, hogy én még most is... én még most is férfi vagyok... De elég csak egy apró jel. Rendben?

Mert én készen vagyok! *(elindul, hogy kissonjon a szobából, de még visszafordul)*

Rendben? Én készen vagyok!

csend, mozdulatlanság

harangkondulás, vagy óra

kinyílik az ajtó, de nem jön be senki - viszont Apci rövid habozás után elrejtőzi a bőrönd takarásában - úgy, hogy a nézőtér felől lényegében mindvégig látható legyen, beleértve a reakcióit is – korántsem mellékesen időnként megpróbálja kinyitni a bőröndöt is, végig az egész jelenetsor alatt, most is. Egyszerre csak feltűnik Öcsi, ahogy négykézláb lopakodik be a bútorok takarásában.

ÖCSI *(odakúszik Aranykához)* Hahá! Most megleptelek mi? Nem alszol még, ugye? Aranyka néni! *(fülel, hallgat)* Mi? Tök röhej, hogy téged nénizni kell! Egy ilyen bombázót... Maradjak csendben? Oké, majd óvatos leszek. *(odakúszik egészen Aranyka mellé)* Nem mintha ezek felébrednének bármire... Tudod mi van? Ezek még akkor is alszanak, ha nyitva a szemük... *(vihog)* Halvajárók.... *(megint vihog)* Ez jó volt, mi? Halvajárók... Te, Aranyka néni, igaz az az... az aranszínű.... most is igaz...? Jó, jó, csak kérdeztem. Ne sértődj meg. Nem kell válaszolni. De szerintem egyáltalán nem kellene szégyellned, ha igaz volna. Nem vagy te olyan... Vagyis hát nagyon is olyan vagy... Érted... Különben is, mindenki olyan szégyellős ebben a kibaszott családban. A Hugi, mi? A kis nyomorék! Még hogy én őt lesem a fürdőszobában! A szart! Na és ha megnézem, mi van abban? Láttam én már olyanabbat is, elhiszed? Még sokkal olyanabbat is. Nem élőbe, de majd abba is.. Nem olyan madár vagyok én, elhiszed? Nekem a vérembe van, hogy kiszagoljam, mi a buli. *(csend, aztán mélázva)* Csak azt tudnám, te mi a francér jöttél vissza ebbe a szaros kis városba.... Amikor mostanában még a legyek is elmennek innen megdögleni... Olyan itt a levegő,

mint a mosogatólé... Én itt mindig Öcsi leszek... *(felélénkül)* Tényleg arany? Hát ez kurva jó! *(szünet)* Mondjak valamit? Három napja én még azt se tudtam, hogy te vagy... Nem, nem is három. Kettő. Elhiszed? Anyám eldugdosta a leveleidet... *(elgondolkodik)* Legalábbis ezt mondták. Csak azt tudnám, hogyan csinálta... meg hogy miért? A postással tutizhatta le... én meg semmit nem vettem észre... pedig nincsenek előttem titkok, elhiheted! *(felélénkül)* Észrevetted már? A kéménynyílást a szobában. Ami az enyém, de most a tiéd. Ezek nem is tudják. Hogy elég csak odahajolni és akkor tisztán hallatsz a házból minden szó. Mintha ott keringené a falakban. Minden szó. *(csend)* Figyelj, Aranyka néni, mondjak valamit? Ha tudtalak volna, már nem is lennék itt! Mert ha belegondolok, hogy milyen... ilyen rokonok vagyunk, akkor akár lakhatnék nálad is, nem? *(áhitattal)* Úgy értem nem itt, ebben a szobában, hanem ott, Amerikában...Amerika! Apám! Amerika! ... Te, Aranyka néni, mennyi az a járadék? Biztos szép dohány lehet. Hallottam már, hogyan vannak ezek az amerikai nyugdíjasok... főleg, ha még.. olyan jó munkájuk volt...összerakják a vastag zsugát, aztán élnek bele a világba, utazgatás meg buli meg minden... végül is most te is utazgatsz, nem? Figyelj csak, valamit akarok kérdezni! Oké? Szóval hogy nem is kérdezni, hanem inkább mondani. Arra, ha majd mész vissza. Ha majd újra ott leszel. Otthon. Szóval hogy arra gondoltam, valami biztos leesne nekem is ott. Ugye? Nehogy azt hidd, hogy gyerek vagyok! Azt csak ezek szeretnék! És tudok melózni is rendesen. Nézd meg a bicepszemet, ha nem hiszed. Nézd! Fogd meg nyugodtan, meg is szoríthatod! Jó, nem kell, ha nem akarsz, csak gondoltam. Nem a semmitől lett ám ilyen, hanem a melótól. Ráhajtanék, elhiheted...*(vihog, valami az eszébe jut)* Van még egy kis aranybúzád....? *(odahajol Aranyka kezére és nyalogatni kezdi)* Megjöttek a galambok... galambkutya.... vau-vau... *(halad felfelé Aranyka kezétől a nyaka*

felé,nyalogatja, félig játékosan,de erotikusan, s imitálva kutyát játszik) tollas a hátam..., szeretem a gazdit... hhh-hhh, jó gazdi, szimat, szimatot veszek, grrhhh-grrhhh, jó kutya, rendes kutya... (már a nyakát nyalogatja, amikor megáll) Na, ugye, hogy nem is vagyok annyira öcsi? (egy pillanatra megijed, hátralép) Most haragszol? (megnyugszik) Akkor jó. Már azt hittem. Tökre azt. (vihog, alázatosan) Szóval csak szóljál, oké? Vagyis ha szólsz, akkor én oké! Oké? (hirtelen,minden átmenet nélkül az ajtóig rohan) Hát ez kurva jó, hogy leokéztuk! Kurva jó. (kirohan)

csend, mozdulatlanság a szobában

Apci, aki visszafogottan, de végig reagálta a jelenetet, most mozgolódni kezd

APCI: (súgva) Aranyka! Pssz! Aranyka!

felállna, de ebben a pillanatban harang kondul, vagy óra üt, Apci riadtan kushad vissza.

A nyitva hagyott ajtóban megjelenik Anci.

ANCI: (nyíltan beszél, csaknem hangosan) Azt hittem, már lefeküdtél. Na, persze, te hozzászokhattál az éjszakázáshoz... Jó, nem azért mondtam. Nem akarok veszekedni. Megint. Vagyis nem veszekedni akarok, hanem beszélni veled.

(bejön, odaáll Aranyka elé) Vagy azért mondtam. Az is lehet, hogy azért.

(odahúz egy széket, leül Aranykával szemben) Azért, mert most azt hiszed, hogy győztél! Ugye? (csattint az ujjával) Hogy ennyi az egész, ugye? Idejössz, és már el is söpörtél, ugye? Hát ennyire nem változtál semmit? Hát ennyire ugyanaz maradtál, mint akkoriban? Na jó. Lehet, hogy te ugyanaz vagy, de én már nem. És tudod mit? Már a világ sem ugyanaz. Egyáltalán nem. Azt hiszed?! Meg azt hiszed, hogy boldog vagy, mi? Ugye? Azt hiszed?!

Hogy ezt látod..., A boldog családot... Mondok én neked valamit, rendben? Üres kézzel mentél el innen, és most is üres kézzel fogsz... Tudom, miért jöttél vissza, tudom mit akarsz..... innen üres kézzel fogsz eltűnni, világos?

Nincsen gyereked, ugye?

Nincsen férjed, ugye?

Nincsen családod, ugye?

Dugd fel a rohadt pénzedet! *(liheg, némán mered Aranykára)*

Jó, jó, jó. *(megnyugodva)* Nem veszekedni akartam. De te kezdted. Látod, hogy jól megvagyunk nem? *(megint támadóan)* El akarnád szedni a családomat? A fiamat? A férjemet? Az apámat? El? Mert abból nem eszel. Abból nem! Abból sem!

Mesélhetnék én rólad egyet s mást, és akkor mindjárt nem lenne olyan szép az az Amerika... Szégyenkezve takarodnál vissza, te... nem azért mondom, ne haragudj! A Pipacsot.. meg az Édent...

(Hirtelen összeomlik, és ráborul Aranyka kezére) Ne csináld, Annus, ne csináld!

Ne vedd el tőlem őket! Hiszen látod mi van... Más sincsen, csak ez... *(sír)* Én... én ... nagyon szerettem a férjemet.. ha nem lehetett volna a férjem, akkor én már nem is élnék... ha nem lehetett volna az én férjem..., nemhogy Amerika, de nem is... én nem tudtam volna kimenni, ahogyan te... ezért kellett neked... én nem tudtam volna..., nem mertem volna... szeretem fiamat... annyire szerettem, amennyire egy gyereket csak lehet... És amikor már nem is vártuk, akkor született meg a Hugi... nem mondhattam el nekik... Én éveket azt se tudtam, hogy mi van veled.. és később is... csak a hírek, amiket mondtak... én elhittem, hogy így a legjobb...*(sír, de aztán összeszedi magát)* Jó, jó, jó. Jól van. Jó, nem fogok bőgni előtted.

Amikor még válaszolni se vagy hajlandó. Azt hiszed, hogy ezzel még jobban

megalázhatsz, ugye? Azt hiszed? Hát jól hiszed. De nem baj. Ez se érdekel. Mi itt fogunk maradni! A Hugi is, az Öcsi is, a férjem is, az egész család. Egyiket se viheted el! Egyiket se!

(ravaszkodni próbál) De minek is neked, ez az egész, Annusom, minek? Tudod, milyen jól nézel ki még most is? Annyi mindent kezdhetsz.. Pénzed is van... Pénzzel mindent lehet... Utazás... kényelmes szobák... férfak... Napsütés... Neked még annyi minden.... *(őszintévé válik)* Milyen volt a várost látni? A technikumot... persze ma már valami gimnázium... Meg a Cérnát... nem is üzemel már... bezárták kilencvenegyben... *(nevet)* ennyit az én leveleimről, igaz? Na, azért szerintem te se mindig a tutit írtad ám nekem! *(vihog)* Még hogy bérlők és bérházak.... cöccö-cöccö. Jó szakma!

(megint ravaszkodni próbál) Annus! Nem kéne nekünk mindig... úgy értem, segíthetnél is... én neked, te nekem... akár az Apcival is.. ha még akarod... ha még öt akarod... legyen, ha még akarod egyáltalán... Nem olyan már, az igaz... De ha akarod, akkor ő elémehet veled... Te meg adnál egy kis pénzt. Ahogy eddig.. Azt lehetne, nem? Neked talán nem is számítana, itt meg... Még jól is járnál. Meg a gyerekek is. Egy férj akkor jó férj, ha nem mindig van veled. Hi-hi-hi-hi. Na, mit szólsz? Nem kell sok. Igazán nem. Gondolkozol? Mert akkor most hagylak. Rendben? Gondolkozzál, drágám, csak okosan. Tudhatod, hogy én segítek neked. Annuska.. és ha visszamész, újra levelezhetnénk... tudod? Mint azelőtt. Mint ezelőtt. Szép lenne, nem gondolod?

(álmodozva) Pálmafák... a kék tenger... Majami báj nájt...

Annuska, ugye tudod, csak egy szavadba kerül, és én máris melletted vagyok.

(vár) De még ha nem mondod, akkor is.

(kifelé megy eközben, de az ajtótól még visszaindul, csókot küld) Pihengessél

Annusom, pihengessél. A jó hazai levegőn. És gondolkodjál. A...

megállapodásunkon, jó? Puszi, drágám, puszi! Jó éjszakát...

(kimegy)

(A szobába Apci marad és Aranyka. Apci megint sugdosni kezd.)

APCI: Aranyka! Pssz! Hallod?! Arany...

két harang - avagy óraütés hallatszik, megjelenik az ajtóban Hugi. Apci visszabújik a rejtekébe.

HUGI: *(vidáman)* Szia, Aranyka néni! Kivel beszélgetsz? *(körülnéz)* Hű de sötét van itt.. Tök izgi. És .. te csak egyedül? Mintha beszélgettéél volna valakivel, nem? Hallottam. Vagy magadban? *(nevet)* Azért magadban nem dumálsz, ugye? Bocs, nem azért... Nincsen abban semmi rossz.. csak hogy hangosan... Gondolkodni én is szoktam... *(bejön, egészen közel)* mást se szoktam... szinte.. Nem baj, ha idejövök egy kicsit? Vagyis nem zavarlak? Olyan jó veled dumálni... Jó. Mintha már rég ismernénk egymást...

leül Aranyka mellé, hallgat- hosszú, mozdulatlan hallgatás

Hugi csak nagy sokára szólal meg, álmodozva, halkán.

Néha én is... így éjszaka... felébredek, de csak félig.. nem alszom, de alszom tovább..., olyankor álmodom a legszebbeket... *(hallgat)* amit a nagyiról mondtál... akkor..., nekem azt mondták, meghalt, mielőtt én megszülettem..., és akkor most nem is értem... akkor még az is lehet, hogy nem is halt meg? hogy még most is él valahol? ... Nem értem... milyen furcsa.. még az is lehet, hogy találkoztunk valahol...

(hallgat, aztán váratlan dühvel) Hazudni azt tudnak! Másból se áll ez az egész, mint hazugság! Mert olyan baromi okosnak képzelik magukat...! A boldog család,

mi? Anci a szatyraival, meg a Papi a rohadt tévéjével, a hugyszagával. Meg az apám a siránkozásával, a tehetetlen siránkozásával! És ráadásnak az a pervez kis bunkó, aki képes a kulcslyukon át lesni, amikor öltözöm! Ezek hiszik olyan okosnak magukat! És büszkék, hogy én az irodába járok! Hugi a titkárnők gyöngye, mi? Ha tudnád... Na mindegy. Nem fogok én itt megrohadni velük. Ezekkel. A kis házukban a dombtetőn! Ház a város fölött! A francokat! Úgyis eltűnők innen. A mocskos, kis városukból! Összeszedem, elhiheted! Megvannak a módszereim... *(kedvtelve végigsimítja magát)* Azért nem vagyok egy rossz csaj, ugye? Te értesz hozzá.... Szerintem mennyi pénzt kereshetnék? Látom én azt, mi kell a férfiaknak, hogy kinyíljon a pénztárcájuk... de azért tőled is tanulhatnék egyet s mást... Igaz, hogy egy egész bérházad van? És azt csak abból szedted össze? Öregem, énitt egy egész életen át gürizhetnék, akkor se jönne össze egy bérház... Mondd, Aranyka, nem gondoltál még arra, hogy kellene valaki, aki idővel átveszi a helyed? Mondjuk egy tanítvány. Aki ráadásul még rokon is, ugye? Nehogy azt hidd, hogy én nem tudok dolgozni! Ha kell, én olyan szófogadó leszek, hogy el se hiszed! Csak innen kiszabadulhassak... *(egy kicsit maga is megszeppen attól, amit elmondott)* De ezt nem mondod el nekik ugye? *(csend)* Ne mondd el, jó?

csend

Sokszor arra gondolok, hogy a világban nincsen is sehol semmi új... nincsen is sehol semmi újdonság.... mindig mindenhol minden ugyanolyan

(csend)

hiszen azt nem is lehetne kibírni... csak félig felébredni és úgy álmodni tovább...

(odasímul Aranykához, a kezére hajtja a fejét)

Harang, vagy óra kondul, háromszor, nagy szünetekkel háromszor egymás után.

HUGI mozdulatlan ül, elalszik Aranyka kezére hajtott arccal.

APCI vár, aztán kilopakodik a szobából.

Csend, mozdulatlanság.

Harangszó hallatszik a távolból.

Lassan kivilágosodik, besüt a nap, reggel van.

Immár fényben fürdik a szoba, Aranyka ugyanúgy ül a "trónján", Hugi a kezére hajolva alszik. Kintről meghalljuk ÖCSI énekét

ÖCSI: Süss fel nap, fényes nap,

kertek alatt a galambok megfagynak.

Süss fel nap, fényes nap kertek alatt

a galambok megfagynak...

(bejön a szobába, a kezével szárnymozdulatokat imitál)

ÖCSI: Ó, de szép fényes nap, ugye?

HUGI *felébred, ásít, nyújtózkodik.* Szia, Aranyka néni! Hú, de furcsát álmodtam!

ÖCSI: Na abból van itt elég, ebben a házban!

HUGI: Álomból?

ÖCSI: Furcsából.

HUGI: Ne figyelj rá, Aranyka néni. Tudod, hogy bunkó. Milyen hideg a kezéd, nem fázol?

ÖCSI: Kertek alatt a galambok megfagynak...

...naná, hogy hideg így reggel...

Hagyjad már szegényt egy kicsit aludni...

Téged is kifárasztana, ha hozzánk kellene vendégségbe jönni...

HUGI: *(egyre idegesebben tapogatja Aranyka*

néni kezét, vizsgálja) Aranyka néni! Aranyka néni!

Te, ez nem válaszol!

Ez teljesen hideg... És nem is mozdul.. Hallod?

ÖCSI: *(abbahagyja a hülyéskedést)* : Mi van?

HUGI: *Felemeli Aranyka néni kezét, az pedig élettelenül visszahull*

ÖCSI: Nem alszik?

HUGI megrázza a fejét.

ÖCSI: Biztos?

HUGI bólint

ÖCSI: *(hátraugrik rémületében)* Hű bazmeg!

belép ANCI

ANCI: Öcsi! Hányszor mondtam már, hogy ne beszélj csúnyán! *(Aranykához)* Jó reggelt drágám! Jó reggelt, Hugi!

ÖCSI:*(kimeredt szemmel mutogat Aranykára)* A... a... a picsába!

ANCI: Na most már tényleg elég, fiam! Ne haragudj, Aranykám, nem szokott ilyet. Csak néha.

HUGI: Anya!

ANCI: Igen, kislányom?

HUGI: Nem haragszik. Egyáltalán nem. Soha többé.

ANCI: Tessék?

HUGI *ugyanúgy, ahogy az előbb, felemeli Aranyka kezét és hagyja, hogy visszahulljon.*

ANCI: Hugi! Mit csinálsz?!

HUGI: *(kiabál)* Nem érted? Nem alszik!!! Nem alszik!!!

ANCI: Az nem lehet. *(odamegy megtapogatja ő is Aranykát)* Uramisten. Ez nem lehet. Uramisten. *(kétségbeesve néz jobbra balra, majd megrázza Aranykát)*

Ébredj fel, hallod?! Ébredjél fel, te rohadék!!!

(Bejön APCI, látja, hogy ANCI Aranykát rázza veszettül)

APCI: *(odarohan, próbálja lefogni Ancit)* Na, Anci, már megint kezdted?! Hagyd békén szegényt, hagyod békén, megérttetted?

(Anci elengedi Aranykát, az pedig Apci karjaiba dől)

APCI: Semmi baj, Aranykám, semmi baj.

ÖCSI: Ajjaj. Dehogynem.

Anci némán, dermedten áll

APCI: *(most kezdi észlelni, hogy valami történt)* Te, mit csináltál vele?! Elájult szegény!

ANCI: Nem ajult el.

APCI: Dehogynem. Nézd meg. Nincsen eszméleténél.

HUGI: Na, ez igaz.

ANCI: Nem ajult el.

APCI: *(kezdi felfogni a dolgot, vizslatja Aranykát)* Nem? ... Nem ajult el? Nem?

Akkor...? Á-ááá!!! *(elugrik Aranykától, az élettelen test oldalra dől)*

állnak döbbenten, tanácstalanul

HUGI: Most mi lesz?

senki nem válaszol

HUGI: Apci, Anci, most mi lesz?!

állnak csendben

Ajtócsapódás kívülről, majd a Papi hangja, ahogy jön befelé a szobába

PAPI: Aki korán kel, Aranykát lel... ha-ha-ha-ha! Jó, ugye? *(csokrot húz elő a*

háta mögül) Vuálá! Virágot a virágnak! Korán keltem, boltba mentem,

Aranykának virágot leltem! *(nyújtja a félrebillent Aranyka felé a csokrot, mire*

észreveszi a helyzetet) Mi folyik itt?

ÖCSI: Már semmi.

PAPI: *(nyújtja a csokrot Aranykának)* Virág.

APCI: Hagyja már!

PAPI: Mi... mi történt?

ANCI: A híres hentes... mégis, mit gondolsz? Szundikál!

PAPI: Ennyire?

APCI: Hülye.

ANCI: Apuka, nyissa ki a szemét.

PAPI odahajol Aranykához, egészen közel, megböki, aztán a csokrot a földre ejti

Te.. ez... ez... hű, a kurva életbe!

APCI: Milyen jól mondja!

ÖCSI: Helyben vagyunk.

ANCI: Legalább ültesse fel rendesen!

PAPI visszaigazítja Aranykát az előbbi tartásába.

PAPI: És most?

ANCI: Most nem tudom.

HUGI: Hívni kell az orvost, ugye? Vagy a mentőket, ugye?

ÖCSI: Mentőket? Ide? Minek?

HUGI: *(egyre hangosabban)* Valamit kell csinálni, ugye, anya, valamit kell, valamit kell!

*hirtelen megszólal a csengő, kettőt berreg egymás után
rémülten összerezzennek, Hugi elhallgat*

APCI: Csengettek.

ÖCSI: Nem mondod.

ANCI: Csend legyen!

csend

APCI: Valakinek ki kellene nyitni az ajtót.

ANCI: Te vagy a férfi!

APCI: Én?!

megint két csengetés

HUGI: Tudják, hogy itthon vagyunk...

ANCI: Papi...

PAPI: Na ne...

ANCI: De igen. És ne engedje be, akárki is az. Ide nem jöhet be senki, megértette?

PAPI: Ancikám... én...

ANCI (*rákiabál*) Igyekezzen már! Menjen!!!

PAPI kimegy, s alighogy kiment, megjelenik az ajtóban a POSTÁS. Mögötte Papi.

POSTÁS: Jó napot! Keziticsókolom! Jó napot! Bocsánatot kérek, hogy így, az ünnep előtt, bocsánatot... de történt egy kis baleset...

APCI: Tessék?

ÖCSI: Honnan tudja?

POSTÁS: Hát... észrevettem... (*a karácsonyfára néz*) Jaj, látom már maguk is díszítik a fát...

ANCI: Mit vett maga észre?

POSTÁS: Igenis! Az én hibám, kéremszépen, csak utólag vettem észre, talán a különleges körülmények miatt, úgyhogy elnézést, de vissza kellett jönnöm...

ANCI: Miről beszél?

POSTÁS: Az aláírás, keziticsókolom. A nagysasszony aláírása.

APCI: Aranykáké?!

POSTÁS: Igenis, kérem, hogy akkor most majd jöjjön havonta a pénz. Ide.

Amerikából. Merthogy tegnap sajnos ez elfelejtődött. Az öröm is, meg a minden, a ... talán a pirulák miatt... nem is tudom...

HUGI: A pirulák.

ANCI: Ilyenkor?

POSTÁS: Igen, tudom... csak arra gondoltam, hogy még nincsen teljesen ünnep... és akkor nem hivatalosan... ha lehetne...

ÖCSI: Lehetne?! Jó vicc!

zavarodott csend

POSTÁS: Há-há.... Angyal szállt el felettünk... tudják ezt akkor mondják, ha...

APCI: Tudjuk.

ANCI: Adja ide. Adja ide azt az aláírivalót.

HUGI: Anci!!!

ANCI: Csend legyen!

POSTÁS: Igenis kérem, már elő is készítettem! *(nyújtja Anci felé a papírt és a tollat)*

ANCI: *(Apcihoz)* Segítsél Aranykának! *(Aranykához)* Drágám, alá kellene írnod! *(a Postáshoz)* Kicsit álmos, fáradt még a drágám.

POSTÁS: Ö...ö igen, látom én azt. Elnézést, hogy korán jöttem.

A családtagok, beleértve Papit is, valamennyien segédkeznek abban, hogy Aranyka "aláírja" a papírt. Közben, amennyire lehetséges, takarni is próbálják a széket, Aranykát, a Postás pedig amennyire tud, leskelődni próbál.

POSTÁS: Keziticsókolom nagysasszony! Milyen volt az első itthoni éjszaka? Meg tetszett számolni a sarkokat? Tudja, a kívánságok miatt...

ÖCSI: Nem az első, a második.

POSTÁS: Persze, persze, eltévedtem.

kínos csend

ANCI: Tessék, itt van a papír.

POSTÁS: Nagyon szépen köszönöm. Igazán.

APCI: Nincs mit. Igazán.

POSTÁS: Hát akkor én már itt se vagyok.... megyek. *(elindul kifelé)*

APCI: Várjon csak!

POSTÁS *(összerezzelve megáll)* Igenis?

APCI: Aranyka azt mondja...

POSTÁS: Igen?

APCI: ... hogy azok a pirulák... amiről maga beszélt...

POSTÁS: Parancsol?

APCI: Igen. Hogy mégis kéne. A legközelebb, ha majd újra nálunk jár.

POSTÁS: Ó, remek, nagysasszony, remek! Melyikből tetszik parancsolni?

ANCI: A vitaminból. Az összetettből. Ami jó télire.

POSTÁS: Meglesz, kezitcsókolom, meglesz. *(újra kifelé indul)* És nagyon boldog ünnepeket az egész családnak!

PAPI: Magának is. Meg a maga családjának.

POSTÁS: Átadom! *(kimegy)*

Amint eltűnik, a család valósággal szerteszpriccel Aranykától, mintha taszítaná őket a közelsége.

A lehető legtávolabbi sarkokig húzódnak, onnan bámulják Aranykát.

ÖCSI: És most?

csend

ÖCSI: Senki nem mond semmit? *(kiabál)* Senki?

ANCI: Ne kiabálj! Gondolkodni kell.

APCI: Azt előbb kellett volna. Mielőtt a postást beengeditek.

ANCI: Mi az, hogy beengeditek? Senkise engedte be!

HUGI: Mégis bejött.

PAPI: Én nem tehetek róla.

APCI: Naná. Senkise tehet róla.

ANCI: Elég legyen! *(A kezét a halántékára szorítva gondolkodik, s közbern, maga se veszi észre, sétálni kezd, míg végül Aranyka mellett köt ki)* Ki kell találnunk valamit.

APCI: Naná, hogy ki kell.

ANCI: *(szinte hangosan gondolkodik)* Ha Aranyka nincsen, akkor nincsen gond a családdal...

ÖCSI: Milyen gond?

ANCI: *(nem is figyel a közbeszólásokra)* És ha nincsen gond a családdal, az jó.

PAPI: Az nagyon jó.

ANCI: De ha ő nincsen, akkor nincsen a pénze se, se a küldemények, se a havi járadék...

HUGI: Milyen küldemények?

APCI: Csend.

PAPI: Pénz.

ÖCSI: Pénz? Aranyka küldött ide pénzt?

ANCI: És ha az nincsen, az nem jó.

PAPI: Az nagyon nem jó.

ANCI: Mert ha nincsenek a küldemények meg a járadék, akkor a család sincsen... akkor semmi se sincsen...

HUGI(*Öcsihez*) Te érted? (*Öcsi csak egy grimasszal válaszol*)

ANCI: Az a kérdés, hogy lehet-e úgy.... (*elhallgat*) lehet-e úgy Aranyka, hogy közben nincsen... és lehet-e úgy, hogy nincsen, de közben van...

APCI: Ancikám, jól vagy?

ANCI: És hogy mi lehetünk-e úgy, mintha ő lenne, miközben nincsen, de minden úgy van, mintha ő lenne...

csend, Anci Aranyka mellett áll, lehajol hozzá, hosszan nézi

ANCI: Papi!

PAPI: Igen?

ANCI: Papi!!!

PAPI: Igen?

ANCI: Emlékszik arra a boltra a a Vadász utca sarkán?

PAPI: Emlékszem. Milyen boltra?

ANCI: Ahová annyit járt. A kitömött állatokra. Rókák, nyulak, vaddisznók.

Üvegszemek. Őzek fent a falon. A nyuszi a puskával. Emlékszik?!

PAPI: Emlékszem.

APCI: Anci, csak nem azt akarod mondani...

ANCI: Nem akarok semmit. Nem mondok semmit és nem akarok semmit. Csak azt, hogy megmaradhassunk. Hogy megmaradhasson a család. Azt akarom. Azt akarni kell. Értitek? Azt akarni kell.

PAPI: De hát én már... én már évek óta...

ANCI: Nem baj. Most hősködjön. Ha már akkora nagylegény.

PAPI: Szóljatok már valamit... valamit ti is....

APCI: Én nem szólok semmit, az biztos!

ANCI: Na látja.

ÖCSI: A Papi egy hős.

HUGI: A mi Papink!

PAPI: De hát mondom, hogy én már évek óta nem csináltam...

HUGI: Mit nem csinált?

ÖCSI: Miért, mit csinált?

APCI: Te csak fog be, fiam!

PAPI: Úgyis van!

ANCI: Na látja, apuka! Az ilyesmit nem lehet elfelejteni.

PAPI: Nem?

ANCI: Ha mondom... És nem kell sietni. Van időnk. Időnk van a legtöbb. Ah!!!

Másunk sincs, de várni, az időt tölteni azt tudunk. És ez elég is. Az idő.... Mi a fene az az idő, hogy állandóan emlegetik? Megmondom! Az az idő, hogy türelmesebb legyél, mint a többiek! Hogy várni tudjál és figyelni. Nem félni és reszketni és elszaladni és elbújni. Nem, nem, nem! Még azt sem! Csak várni, és megtenni. Amit megkövetel. Na, mi ezt megtanultuk, ugye? Mi ezt tudjuk, ugye?

APCI: Hát... ha te mondd, édesem...

ANCI: Ezért a miénk az a jövő. Ezért. Ha ügyesek vagyunk. De csak akkor. Ha ügyesek vagyunk. Értitek? Ha ügyesek vagyunk. Értitek? Ügyesek vagyunk?

Ügyesek vagyunk?

IV.

Ünnepre díszítve a szoba, a karácsonyfa a megszokott helyén pompázik, persze teljes díszben, ráadásnak egy-két girland és szalag jelzi, hogy már szilveszterre járhat az idő. Aranyka ugyanott, ugyanabban a székben "ül". A háttérből esztrádzene emeli a hangulatot, hol elhalkulva, hol felerősödve.

Ugyanaz minden, viszont a szoba mégis határozottan megváltozott.

Több a fény, nagyobb a ragyogás, s ami a legfeltűnőbb, több a hely, tágasabb minden. Messzebb kerültek egymástól a falak, itt-ott egy-egy friss növény, virágok, díszek. Határozottan barátságosabb, boldogabb a lakás. Mindez a család tagjainak öltözékén is érződik, valamennyien elegánsabban, ünnepiben vannak felöltözve, és a magatartásuk is méltóságosabb, ünnepibb, mint korábban. Bejön PAPI, a kezében egy cserepes virág. Aranykához megy, leteszi elé, majd igazgatja, úgy nézi Aranykát, mint valami berendezési tárgyat, s a virágot is ehhez képest rendezgeti el, kicsit úgy, hogy takarja is Aranykát. Amikor befejezi, már indulna kifelé, de aztán visszalép, és Aranykán is talál valami igazítanivalót, majd leszed egy girlandot, és Aranyka nyakába akasztja.

Belép Anci.

ANCI: Apuka! Mit csinál már megint ott?

PAPI: *(zavartan)* Hoztam neki egy virágot... csak hogy szebb legyen... meg egy kicsi ünneplés is...

ANCI: Na, csak hagyja békén...jó? Állandóan piszkálja!

PAPI *(felfortyan)* Hát valami közöm azért nekem is van hozzá, nem?

APCI *(bejövetel közben)* Na csak ne legyen olyan nagyra magával.... nézze meg, hogyan áll a haja! Tiszta röhej!!

PAPI: Arról igazán nem én tehetek...

ANCI: Akkor is hagyja békén, jó? Nem tesz neki jót, ha sokat piszkáljuk.

(Odamegy Aranykához és megigazítja a haját, néhány pillanatig szeretettel nézi.

Közben bejön Apci is.)

APCI: *(gondterhelten kimért lépésekkel végigyalogol a szobán és közben számol)*

Egy-kettő három-négy-öt-hat (stb) Én ezt nem értem! Egyszerűen nem értem!

ANCI: Mi a baj édesem?

APCI: Mond, Ancikám, én összementem?

ANCI: Tessék?

APCI: Azt kérdezem, hogy én kisebb lettem-e, mint amilyen voltam.

ANCI: Ugyan már, drágaságom, mik jutnak az eszedbe...!

APCI: Csak mert ugyanez a szoba egy héttel ezelőtt még rövidebb volt négy

lépéssel! És a szélessége is. Itt is, ott is négy lépéssel! Tehát vagy a lábam lett

kisebb, vagy a szoba nagyobb!

ANCI: Voltam lent a városban, édesem... micsoda hó esett! Viszont vettem virslit meg tormát az éjszakára!

PAPI: Bőröset?

ANCI: Bőröset!

APCI: Látjátok, ezt is megértük...itt az új esztendő, együtt a család, boldogságban

békességben, együtt a szerettek... *(Aranykához)* Beleértve persze téged is,

Aranykám, hiszen te már nem vagy vendég közöttünk... *(vár, fülel -- a rádióból valami roppant kommersz hangszerelésű keringő, alighanem a Kék Duna szól)*

Ancikám! Hallod ezt a zenét? Tudod mi ez? Tudod mi ez? Emlékszel?

ANCI: Ó, Apci, hát hogynem! Erre táncoltunk az első szalagavatón.... ó, istenem,

nem is táncoltunk, de szinte repültünk... *(dúdolni kezdi a zenét, aztán egymagában elkezd keringőzni. Apci hozzá lép és gavallérosan felajánlja magát)*

APCI: Asszonyom!

ANCI: Óh! Igen!

A zene felerősödik, és ők keringőznek körbe-körbe a szobában. Papi nézi őket mosolyogva, majd Aranykához lép, ő is meghajtja magát, felkéri táncra Aranykát, majd, mintha a nőt a karjaiban tartaná, ő is elkezd keringőzni a szobában.

Kisvártatva belép ÖCSI:

ÖCSI: Hű, itt már megy a buli, nekem meg nem is szóltatok! *(kiabálni kezd)* Buli van!!! *(a zsebébe nyúl és konfettit kezd dobálni a levegőbe)*

APCI: Van még hely a tánchoz fiam! Itt aztán van! Fiatalabbak is elkezdhetik!

Előjön Hugi is.

HUGI: Jaj, de szépek vagytok így együtt! *(beszalad a szobába, ő is perdül egyet-kettőt, aztán megáll Aranyka közelében)* Szépek vagytok, mint az angyalok!

Karácsonyi, újévi angyalok!

ANCI: Na, na, kicsi lányom, te már megint túlzásba esel!

HUGI: Dehogy, Anci, dehogy! Nézd csak meg Aranykát is, nézd meg!
(erre a többiek is odagyűlnek Aranyka elé, nézik őt)

HUGI: Na ugye, milyen szép? Olyan szép, mint egy angyal!

ANCI: Mert az is, drágám, mert az is! Egy igazi angyal! A mi angyalunk!

ÖCSI: Tudjátok mit?

HUGI: Nem tudjuk.

ÖCSI: Mondjuk azt, hogy mi is azok vagyunk!

HUGI: Micsodák?

ÖCSI: Angyalok!

APCI: Nem is rossz! Egy angyalcsalád, aki leszállt a dombtetőre! Csupa-csupa angyalok!!!

ANCI: Angyalok?

APCI: Bizony! Te különösen, édesem!

ANCI: Jaj, te! Te... te csibész! Jól van, csókolj meg!

APCI: Ho-hó! *(összeölelkeznek, Apci ad egy puszit Ancinak)*

*a zene újra felerősödik, újra táncolni kezdenek, ANCI APCIVAL, HUGI ÖCSIVEL,
PAPI egyedül.*

ANCI: Hé, drágáim, azért a karácsonyfára vigyázzatok!

HUGI: Jaj, Anci, te mindig csak aggódsz, engedd már el egy kicsit magad!

APCI: Tudod, kislányom, hogy Ancinak mindig a család az első! Magára soha
nem gondol!

PAPI: Ez így igaz!

folyik a tánc

egyszer csak csengőberregés hallik, két csengetés

APCI: No lám, csak nem?!

PAPI: De bizony!

APCI: Netán egy vendég volna az?

ÖCSI: Ki szokott kétszer csengetni?

HUGI: A pénzes titkár.

ANCI: Jaj, egészen elszédültem itt!

PAPI: Váratlan vendég nagy öröm!

ÖCSI: Hagyjátok csak, majd én nyitom!

HUGI: Ugyan, Öcsikém, majd én kimegyek!

ÖCSI: Nem, Hugocskám, te ne fáradj, majd én kinyitom! *(kiszalad, kismártatva
megjelenik a Postást terelve)*

ÖCSI: Nézzétek csak, kit hozok!

POSTÁS: Boldog Ünnepet, Boldog Új Évet kívánok mindenkinek! Az egész kedves családnak!

APCI: Ó-ó, a Postás úr, micsoda kellemes meglepetés!

HUGI: A mi postásunk!

ANCI: Ülne le itt minálunk, ha van egy kicsi ideje!

POSTÁS: Köszönöm szépen, nagyon kedves... Hú, de szép tágas itt minden!

Mínta olyan nagy lenne... nem? És fényes is! Látom, itt már el is kezdődött az ünnep... hiába, új év, új örömök...

APCI: Nem , nem! Az örömök nem újak! Éppen ellenkezőleg! Az örömök mindig is a régiéek!

POSTÁS: Ezt hogy érti?

APCI: *(mutogatja büszkén)* Papi, Anci, Öcsi, Hugi!

POSTÁS: Aha.

PAPI: Egy pohárka szíverősítő? Az új év kezdetére?

POSTÁS: Hát köszönöm...

PAPI: Ne köszönje, fiatalember, hanem igya! Hugica, poharakat!

HUGI: Repülök, Papikám!

POSTÁS: *(körülnéz, beleértve Aranykát is)* Hej, micsoda szép család! *(a többiek szerényen, de büszkén helyeselnek)*

HUGI visszajön a poharakkal, Papi a pálinkával - tölt mindenkinek

Újabb csengetés hallatszik.

PAPI: Na tessék!

APCI *(kikiabál)* Bújjon csak be! Nyitva vagyunk!!!

Az ajtóban felbukkan a Doktor.

DOKTOR: Jó napot, boldog ünnepet mindenkinek!

ANCI: Doktor úr, hát éppen a legjobbkor érkezett! Merre jár itt, amerre a madarak is járnak?

DOKTOR: Ó, én csak a tiszteletemet szerettem volna tenni... ebben a szép, tágas lakásban... mondtam már, hogy maguk milyen szépen laknak?!

APCI: Ejnye, Apuka, töltsön gyorsan a doktor úrnak is egy pohárával!

PAPI: Már töltöttem is, édesem! *tölt még egy kupicát, azt a Doktor elé teszi, aztán még egyet, azt pedig odaviszi Aranykához)*

DOKTOR: Köszönöm, köszönöm! Megtisztelnék!

APCI: Kölcsonös!

PAPI: Milyen kölcsön?

ÖCSI: Hagyja, Papi, nem érdekes.

PAPI: Akkor hagyom.

APCI: Emeljük a poharunkat!

ÖCSI: Na de Apci, mire igyunk?

APCI: Igyunk a boldogságra!

DOKTOR: Úgy is van, Galambos úr, igyunk a boldogságra!

koccintanak valahányan, össze-vissza kiabálva, hogy Boldogság, Boldogság!!!!

leteszik a poharakat az asztalra

ebben a pillanatban megjelenik az ajtóban Balog szomszéd

BALOG SZOMSZÉD: Ó, a kutya fáját, hát nem lekéstem a legjobbról?

APCI: Nana, szomszéd, nana! Nem késett le semmiről!

BALOG: Átrendezték a lakást?

ÖCSI: Mire gondol?

BALOG: Gondolni? Én? Semmire. Nem szoktam.

APCI: Akkor jó.

ANCI: Papi, töltsse gyorsan újra a poharakat!

*nagy vidámság, nevetés támad, Balog szomszéd elvegyül a többiek között,
lappogatják a vállát, Papi újra tölt*

APCI: Akkor hát...

ANCI: Igyunk újra...

APCI: Mire is?

ANCI: A boldogságra!

ÖCSI: Úgy is van!

PAPI: Boldogság!

ANCI: Igyunk, a szeretetre!

HUGI: Az összetartozásra!

isznak, a poharak az asztalon koppannak

BALOG: Hej, ez vérré válik odabenn!

POSTÁS: *(Aranyka felé sasszézik)* Micsoda jól néz ki a nagysasszony! Hiába, a hazai levegő!

ANCI: Ne szerénykedjen Postás úr! A hazai levegő, meg a maga vitaminjai!

DOKTOR: Én mondom maguknak, ez nem csak az!

APCI: Nem?

PAPI: Nem-e?!

DOKTOR: De nem ám!

egy pillanat alatt lehül a levegő

PAPI: Hanem?

DOKTOR: Hanem? Ugyan már! Ne tegyenek úgy, mint aki semmit se tud! Mint aki semmit se ért!

PAPI: *(kezd megrémülni)* Ne tegyünk úgy?

DOKTOR: De ne ám! Ugye, Balog szomszéd?

BALOG: *(szolgálatkészen)* Igenis, Doktor úr! Mire gondolunk?

DOKTOR: Mint aki semmit nem tud, igazán!

ANCI: De hát... de hát mi nem is tudunk semmit.. . Doktor úr!

DOKTOR *(diadalmasan nevet)* Dehogynem tudnak! Dehogynem! Miért titkolóznak itt?!

BALOG: Titkolóznak?

POSTÁS: Nocsak, nocsak...

APCI *(már egészen megrémülve)* A titkot? Azt tetszett mondani? Mi kérem nem ismerünk semmiféle titkosat...

DOKTOR: *(Baloghoz)* Na, látja, milyenek?

BALOG: Hát... azt hiszem látom...

DOKTOR: *(mindenkihez)* Hát persze hogy a titkot mondtam! És még hogy nem ismerik! Ugyan! Hiszen ismerik! Hiszen benne vannak! Benne vannak teljesen! Tudja mit? Töltsön csak még eggyel Galambos bácsi!

PAPI: Igenis! *(remegő kézzel tölt a kupicákba)* Töltöm már, töltöm is, tisztelt Doktor úr.

POSTÁS: Hé, ne mellé csurogjon!

ÖCSI: Ez már mindig baj a Papival...

ANCI: Fogd be a szád...

ÖCSI: Én csak...

DOKTOR: *(Baloghoz, meg a Postáshoz)* Ilyenek ezek a Galambosék! Ilyenek!

BALOG: Hát, ha maga mondja, akkor ilyenek!

DOKTOR: Mondom hát.

POSTÁS: Milyenek?

DOKTOR: Olyanok, mint mi. Derék jó emberek!

APCI: Azt mondja?

BALOG: Sajnos.

DOKTOR: Még hogy ők ne tudnák miről beszélek! Barátaim, emeljük a poharunkat a Galambos családra!

POSTÁS: Emeljük! Emeljük!

BALOG: Éljen, éljen!

Valahányan isznak.

DOKTOR: *(ünnepélyesen)* Barátaim! A boldogság nem adomány, nem ajándék, nem küldemény, ami csak úgy az ember ölébe hull! Nem bizony! A boldogságért tenni kell! Sőt! Ha úgy, hát a boldogságért meg kell szenvedni. S nem az ünnepnapokon ám! Mert mi a titok? Barátaim, a boldogság ott van mindannyiunkban! Bizony ám! Ott rejtőzik a hétköznapijainkban! Csakhogy van, aki képes megtalálni, képes kibányászni a koszból, porból, s van, aki úgy megy el mellette, hogy soha nem is veszi észre. Mert a boldogság meg úgy tudja elfészkelni magát, hogy ha nem nyújtja ki érte a kezét senki, hát talán soha nem is találjuk elő. Értik ezt? Értik?

ÖCSI: Hát... nem annyira...

HUGI: Tőled nem is vártuk...

ANCI: Na!

DOKTOR: Ez a legfontosabb! Hogy tenni kell! Merni, akarni, tenni! Barátaim, ez a titok! Én mondom maguknak, aki igazán sokfelé járok, sok otthonba pillanthatok be, hogy ez a szép család, a Galambosék igenis, megtalálták a titkot! Mert megtalálták magukban a szeretetet, mert megtalálták magukban az

összetartozás örömét, mert megtalálták magukban a szív kötelékeit, hát megtalálták a boldogságot!

POSTÁS, BALOG: Úgy van, úgy van!

APCI: *(büszkén)* Megtaláltuk!

DOKTOR: És jól jegyezzük meg: a boldogságot nem lehet ám színlelni! A boldogság egy törékeny tollú, könnyen riadó kicsike kis kék madár! Ritkán látogat el hozzánk, s ha ráijesztenek, úgy repül el, hogy vissza se jön többé!

ANCI: Jaj, doktor úr, milyen szépen beszél!

ÖCSI: Csak meg tudjam jegyezni.

DOKTOR: És akkor már hiába réved vissza az ember, hogy jaj, hová lett az elmúlt idő, jaj, hová tettem a perceimet, az óráimat, a napjaimat, az éveimet, jaj, hová tettem a boldogságomat!

APCI: Nagyon igaza van! Nagyon.

HUGI: Ezt már mondtad, Apci.

APCI: Mert akkor is igaza volt.

DOKTOR: Drága barátaim, ilyen az ember... mert a múltbéli boldogság csak fájdtja a szívet... olyan, mint a tavalyi hó emléke, olyan, mint a múlt nyári napsütés, olyan, mint a régi tavaszi zápor, aminek már csak az emlékét őrzi a szikkadt, repedezett föld...

BALOG: *(büszkén)* Iskolázott ember.

DOKTOR: A jelenbéli boldogság viszont olyan, mint az életadó harmat, a lágyszellő, a simogató nap... A boldogság, drága barátaim egy kincs, ami magunkból kell előbányásznunk, és ha meglettük, szorítsuk, szorítsuk keményen... el ne engedjük...

PAPI: Na azért csak adja ide a poharát, azt ne szorítsa annyira...

DOKTOR: És tudják, mit kérdezek én most?

ÖCSI: Nem tudjuk.

PAPI: Nem?

APCI: Nem.

DOKTOR: Mondhatom?

APCI: Igen, doktor úr, bocsánat.

DOKTOR: Tehát. Tudják, mit kérdezek én most? *(csend, körbehordozza a tekintetét a társaságon)* Azt kérdezem én most: lehet-e élni boldogság nélkül? Azt kérdezem én most: ember-e az ember boldogság nélkül?

szónoki szünet - ám mindenki elkezd kiabálni.

APCI: Nem, nem dehogyis!

PAPI: Nem lehet!

ÖCSI: Nem lehet és nem szabad!

ANCI: De nem ám!

POSTÁS: Hát.. én nem is tudom...

BALOG: Igaza van! A doktor úrnak megint igaza van!

HUGI: Milyen komoly és szép ember.... Olyan érett... mégis olyan szép...

DOKTOR: Tévedés, barátaim! Óriási tévedés!

ÖCSI: Püff neki.

DOKTOR: Lehet, igenis lehet élni boldogság és szeretet nélkül! Sajnos, nagyon is lehet!

PAPI: *(értetlenül)* Lehet?

APCI: Azt mondja igen.

ANCI: Komolyan beszél, doktor úr?

HUGI: *(kurvásan)* Most miért mond ilyet?

POSTÁS: Hát ha lehet, akkor lehet.

DOKTOR: Hiszen nézzetek csak körül!!! Hányan és hányan élnek szeretet nélkül? Hányan és hányan élnek úgy, hogy nem is tudják, mi az a boldogság?!

Olyanok, mint domboldali kő, amibe lyukat vájtak hajdan a vízcseppek...

PAPI: *(szagolgatja a poharát)* Milyen víz?

DOKTOR: Csakhogy az a lyuk immár örökre üres....

ANCI: Ó be szépen mondja...

DOKTOR: Vakon és süketen botorkálnak, mert nem nyitják fel a szemeiket, nem nyitják meg a füleiket...

HUGI: Doktor úr, én megnyitom!

DOKTOR: Még egyszer megkérdezem: lehet-e élni szeretet, lehet-e élni boldogság nélkül?

PAPI: Hát én már most tényleg nem értem...

ÖCSI: Nem vagy egyedül, Papi...

APCI *(Ancihoz)* Akkor most lehet vagy nem lehet, Ancikám?

ANCI: Te csak figyelj!

DOKTOR: Igen! Lehet! De vajon élet-e az?! *(szónoki csend)* És erre azt mondom, drága barátaim, hogy nem! Nem élet az! Csupán az élet árnyéka, félig hunyt szemű alvás, vetített kép a falon, színlelés és nyomasztó álom!

BALOG: A számból vette ki a szót!

POSTÁS: Na ugye!

APCI: Erre igyunk!

PAPI: Aha.

DOKTOR: Csendet! Mert mit jelent ugyanakkor a boldogság?

csend

DOKTOR: A boldogság azt jelenti, hogy belenézünk a másik ember szemébe, és megtaláljuk az élet értelmét! Ezt jelenti a boldogság, barátaim! Most, gyerünk, most, fogjátok meg egymás kezét!

ANCI: Most?

ÖCSI: Mindenki?

DOKTOR: Igen!

HUGI: Igenis! *(odafurakszik a Doktorhoz és megfogja a kezét, közelről néz a Doktor szemébe)*

DOKTOR: Ö... igen, kisasszony. Fogjátok meg egymás kezét és nézzetek egymás szemébe! *(a társaság tagjai lassan, vonakodva kört alkotnak a Doktor körül-mögött - szemközt félig a közönséggel, megfogják egymás kezét és jobbra-balra forogva bele-belenéznek egymás szemébe)* Ez az! És ha most arra gondoltok, hogy íme, itt van bennem a szeretet, íme, itt van bennem a boldogság, s aztán kimentek az utcára, a hóesésbe...

ÖCSI: Kimegyünk?!

POSTÁS: Hát... elég hideg van...

PAPI: Én elég fáradt vagyok...

ANCI: Csend legyen már... nem úgy értette!

DOKTOR: Visszitek magatokban a boldogságot, amerre jártok...

HUGI: Igen, igen, igen!!!

DOKTOR: És ha összetalálkoztok az embertársaitokkal, a tekintetetek összekapcsolódik...

HUGI: Igen, igen, igen!!!

DOKTOR: És akkor már ők is részesülnek a boldogságból, s ők is mennek tovább, újabb tekintetek után, újabb találkozások után....

HUGI: Igen, igen, igen!!!

APCI: Hugi, kérlek, állj egy kicsit hátrébb, jó?!

DOKTOR: Mert a mi boldogságunk másoknak is erőt ad, s az ő erejük másokba is átszáll, újabb és újabb emberekbe... már látom is!!!.... míg végül az egész város, az egész ország, az egész nép nem is lesz más, mint boldog tekintetek egymásba kapcsolódó láncá.... íme, barátaim, az új év , a boldogság kezdete!!!

(felemelt kézzel áll a kör közepén, a többiek fogják egymás kezét, patetikus csend)

ÖCSI: Ez így lesz?

APCI: Hát... nem is tudom.

POSTÁS: Így lesz, ha mondja.

BALOG: Mi kérem.. mi kérem voltunk már boldogok... én emlékszem...én emlékszem rá....

ANCI: Mire emlékszik maga?

BALOG: Hát régen... amikor gyerek voltam.. például akkor.... meg a szánkózások is... azt szerettem...

APCI: A szánkózások?

BALOG: Igen.... a nagy hó... meg a disznóölések... mint most volt, maguknál...

PAPI: Nálunk? Disznóölés?

BALOG: Hát persze. Láttam én. Tudják, hogy mindent látok.

ANCI: Hogyne. Tudjuk mi azt nagyon is. A disznóölés, Apuka, tudja.

BALOG: És később is... én emlékszem... a fényes egyenruhákra... a gombok, ahogy ragyogtak... a zene, a trombiták és dobok... vonultunk egyenes sorokban a főutcán a főtér felé, lobogtak a zászlók és sütött a nap.. mi kérem igenis, boldogok voltunk...énekeltünk... nagyon boldogok... *(elengedi a többiek kezét és lehajtott fejjel hátramegy, miközben egyre ismételteti: Boldogok, boldogok...)*

A többiek zavarodottan állnak, majd elengedik egymás kezét és "szerteoszolnak"

POSTÁS: Olyan szótlan ma a nagysasszony, nem?

ANCI: Talán az ünnep teszi, a meghatottság.

APCI: Ó, szerintem ő is azon gondolkodik, hogy mit hoz nekünk a jövő...

HUGI: *(egy girlandot igazít Aranyka nyakába)* Ugye, Aranyka néni, te is örülsz velünk? *(a többiekhez)* Na ugye, hogy örül...

POSTÁS: Persze más lehet ez onnan, a művelt Amerikából nézve...

ANCI: Aranyka már nem onnan nézi. Már nem. És nem is más.

POSTÁS: Persze, persze, bocsánat. Értem én.

DOKTOR: És mi is műveltek vagyunk, ha tudni akarja. Nagyon is.

HUGI: Úgy is van!

ÖCSI: Még úgyabban!

BALOG: Látja, Doktor úr, ebben igaza van.

APCI: Na, akkor erre iszunk?

PAPI: Már töltök is!

(sürgölődve teletöltik a poharakat)

APCI: A műveltségünkre!

POSTÁS: De fenékgig!

isznak

BALOG: Szép a karácsonyfájuk.

ANCI: Köszönjük. Együtt díszítettük. Hugi, Aranyka meg én.

ÖCSI: És én?!

ANCI: Persze, persze, kisfiam, te is!

POSTÁS: Meg is látszik, keziticsókolom.

BALOG: És a...*(a bőröndre bök)* azt felnyitották már?

ANCI: Azt?!

DOKTOR: Azt.

ANCI: Hát.. nem is tudom.

APCI: Még nem.

BALOG: És nem gondolják... nem gondolják, hogy fel lehetne...

ÖCSI: Most?

BALOG: Úgy értem, mi így, együtt... Ha már a Doktor úr is...

APCI: Én nem tudom, hogy mit gondolunk.

ANCI: Remélem is.

DOKTOR: Hát, ha a nagysasszony nem bánná...

BALOG: Szerintem ő nem.

POSTÁS: Szerintem se.

PAPI: Én ebben biztos vagyok.

ÖCSI: Mint a halál.

DOKTOR: Akkor esetleg?

APCI: Felőlem...

ANCI: Ha nincs jobb dolgunk...

lassan, bizonytalanul elindulnak a bőrönd felé, tapogatják, forgatják, próbálják megmozdítani, de nem sikerül

APCI: Hú, de rohadt nehéz...

PAPI: Naná, hogy az!

ANCI: Miért naná?

POSTÁS: Miért ne?

HUGI: *(szinte berobban közéjük)* Gyorsan, gyorsan, kezdődik!

ÖCSI: Mi van?

HUGI: Kezdődik a tűzijáték!!! Gyorsan! Jöjjön mindenki!!!

odaszaladnak, odatuszkolják egymást a színpad szélére, szemben állnak a

közönséggel, felfelé néznek, mintha az ablakokon bámulnának kifelé

Fülsiketítő robajjal megkezdődik a tűzijáték, villogások, durranások, ők meg

bámulnak felfelé.

Persze reagálnak is, mutogatják egymásnak a "robbanásokat" a "rakétákat" és

hallani is a lelkesedésüket.

Ekkor jelenik meg a hátuk mögött, a szoba ajtajában a HORDÁR.

HORDÁR: Jó estét! megáll, tanácstalan, hangosabban is köszön Jó estét!!! Vár,

aztán kiabál, ahogyan csak tud Jó estét!!! A... a csomagért jöttem! A

nagysasszony mondta, hogy vigyem el!!! A bőrönd!!! Elvinni! Én!!! Jó estét!...

(senki nem válaszol) Akkor el is viszem! (vár, de senki nem válaszol neki) Akkor

viszem! (odamegy a bőröndhöz, nagy nehezen, nyögésekkel, le-leejtve a hátára

veszi, ide-oda forog, a karácsonyfát is feldönti, majd nekiindul és a bőröndöt

nehézkesen kicipeli a szobából)

A többiek semmit nem vesznek észre, bámulják az eget, a tűzijátékot.

Amikor a HORDÁR elment, kismártatva a tűzijáték is befejeződik.

HUGI: Ó, de szép volt!

ANCI: Gyönyörű!

BALOG: Istenem, azok a csillagok!

DOKTOR: Szórakozás, vidámság, szépség és boldogság!

POSTÁS: Tűzijáték, doktor úr. Tűzijáték!

APCI: Na de tényleg szép volt, nem?

POSTÁS: Szép. Szépni szép volt, az tagadhatatlan.

PAPI: Akkor erre iszunk!

APCI: Helyes a bögés, Papi!

(egészen eddig meredten bámultak felfelé, most visszafordulnak a szobába)

APCI: Öcsi, gyorsan töltsél mindenkinek!

BALOG: Hé, mindjárt véget ér az év!

POSTÁS: Milyen évről beszél?

APCI: Az mindegy!

HUGI: Jaj, Anci, eldőlt a karácsonyfa!

ANCI: Gyere, állítsuk vissza gyorsan!

ÖCSI: Tessék parancsolni, tessék, tessék! *(kiosztja a poharakat)*

DOKTOR: Hát akkor, barátaim, mire igyunk?

APCI: Magunkra!

ANCI: A családra!

ÖCSI: Az új évre!

HUGI: Arra, hogy buli van!

PAPI: Az ivásra!

POSTÁS: A postásokra!

DOKTOR: Az orvosokra!

BALOG: A szomszédokra!

PAPI: A hentesekre!

APCI: A dolgozó népre!

ANCI: A szeretetre!

HUGI: A szerelemre!

DOKTOR: Az évekre!

APCI: Aranykára!

ANCI: A családra!

ÖCSI: Boldogság!!!

POSTÁS: A tűzijátékra!

HUGI: A madarakra! *(mutatja is a karjaival, fel és alá csapkod, mintha repülni akarna)*

BALOG: A madarakra! Ez jó! Ez nagyon jó! *(ő is csapkodni kezd)*

ÖCSI: Várjatok, jövök én is!

POSTÁS: Én egy holló vagyok, a csőrömben a levél! *(ő is csapkodni kezd)*

APCI: Majd mindjárt rád ütöm az irányítószámot...

DOKTOR: Ez szép. Ó de szépek vagyunk!

HUGI: Szépek, ugye, Doktor úr? Szépek...

DOKTOR: Hát akkor, barátaim? Milye van a legnagyobb fának?

EGYÜTT KIABÁLJA MINDENKI *(nagy, cinkos nevetések között)* : Levele!

isznak valahányan, fenéig, aztán állnak egymásra nézve, mozdulatlan a háttérből mintha a Himnusz hangjai szűrődnének be